

ΓΚΡΕΚΟ-ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΘΡΥΛΙΚΟΣ ΕΛΛΗΝΑΣ
ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΑΡΙΘ. 3 Ο ΑΟΡΑΤΟΣ ΜΑΓΟΣ ΕΚΔΙΚΕΙΤΑΙ

—Τί πάθατε μωρέ παιδιά, φώναξε άγανακτισμένος ό Πατατίας. Ρίχτε του μωρέ, τί τό φυλάτε;

Ο ΑΟΡΑΤΟΣ ΜΑΓΟΣ ΕΚΔΙΚΕΙΤΑΙ

ΠΥΡΡΟΥ Σ. ΜΑΚΡΗ

ΤΕΥΧΟΣ 3^{ΟΝ}

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΚΑΙ ΤΟ ΦΙΔΙ

— Χριστέ και Παναγιά μου τ' είν' αυτό;

— Τί συμβαίνει Πατατίας;

— Μωρέ για κύττα 'κει, δε βλέπεις και μου λές τί συμβαίνει! Στραβώθηκες Θανάση;

— 'Ω, τί ώραίο που είναι!

— Πραγματικά είναι υπέροχο..

— Τί πάθατε μωρέ παιδιά. Θα χυμήξη άπάνω μας. Ρίχτε του μωρέ τί τό φυλάτε;

.....

*Ηταν πρωί. 'Η Μαίρη Καστρουνη ή δημοσιογράφος τής 'Αθηναϊκής έφημερίδος «'Αγών» με τον αρραβωνιαστικό της Θάνο και με τό φίλο τους Πατατία άρχισαν πάλι την επίμονή τους έρευνα για την άνακάλυψη του Γκρέκο—Ταρζάν. Είχαν περάσει πάνω άπό 15—20 μέρες που περιπλανιόντουσαν μέσα στην άχανή Ζούγκλα, χωρίς να μπορούν ν' άνακαλύψουν ούτε ένα μικρό έστω ίχνος που θα τους βοηθούσε να ξετρυ-

πώσουν τὸν ξακουσμένο καὶ ἀτρόμητο Ἑλληνα.

Ὁ ἀγώνας ἦτανε σκληρός, οἱ ταλαιπωρίες μεγάλες καὶ σὲ κάθε λεπτό τῆς ὥρας παραμόνευε ὁ κίνδυνος πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τους.

Ὁ Θάνος ἄρχισε ν' ἀπελπίζε-ται πιά, βέβαιος πὺς ἡ ὑπόθεσις Γκρέκο ἦτανε φαντασιοπληξίες καὶ ὁ ἀγαθὸς καὶ τρεμουλιάρης Πατατίας γκρίνιαζε ἀφάνταστα μὲ τὶς καθημερινὲς ἀποτυχίες τους. Μόνο ἡ Μαίρη δὲν ἔχανε τὸ θάρρος της. Ἐκείνη ἦταν βέβαιη πὺς ὁ κόπος τους δὲν θὰ πήγαινε χαμένος. Ὅχι. Τὸν Γκρέκο ὅπως ἴδω-ποτε σήμερα, ἢ αὐριο θὰ τὸν συναντούσαν κάπου ὁ κόσμος νὰ χαλάσει. Εἶχε ἐμπιστοσύνη στὸ διευθυντή της. Δὲν θὰ διακινδύ-νευε αὐτὸς τὰ τεράστια ἔξοδα πού εἶχε κάμει γι' αὐτὴν τὴν ἀποστο-λή, ἂν δὲν ἦταν κάπως σίγουρος ὅτι θὰ πετύχαινε.

— Μωρέ. Χαρὰ στὸ κουράγιό σου καὶ τὴν ἐπομονή σου, τῆς ἔ-λεγε ὁ Πατατίας, γεμάτος ἀπο-ρία. Ἐσὺ ὄρε παιδάκι μου σκάς γάϊδαρο. Ἄς εἶναι τὴν ὥρα ὅ,τι καὶ νὰ ποῦμε εἶναι λόγια χαμένα Περπατᾶτε κι' ὁ Θεὸς βοηθός.

Καὶ περπατούσαν πάντα ψά-χνοντας διαρκῶς μὲ τὰ πιστόλια στὰ χέρια, ἔτοιμοι νὰ ὑπερασπι-στοῦν τὴ ζωὴ τους ἂν ἡ τύχη τοῦς ἔφερνε ἀντιμέτωπους στὸν κίν-δυνο.

Ξαφνικὰ ἀκούστηκε ἡ τρομαγμέ-νη φωνὴ τοῦ Πατατία πού ἔκανε

τοὺς δύο ἀρραβωνιασμένους νὰ πταθοῦν.

— Χριστὲ καὶ Παναγιά, τ' εἶν' αὐτό;

— Τί συμβαίνει Πατατία; τοῦ εἶπαν

Καὶ τότε ὁ τρομοκρατημένος Πατατίας, σήκωσε τὸ χέρι του πρὸς τὴν κατεύθυνση ἑνὸς πυκνο-φυτεμένου λόφου πού ἦταν ἀπέ-ναντί τους καὶ πού στὴν κορυφὴ του στέκονταν καὶ τοὺς κύτταζε ἀτάραχο ἕνα ὑπέροχο λεοντάρι μὲ χρυσοκόκκινη χαίτη. Ἐνα ἐ-πιφώνημα θαυμασμοῦ ξέφυγε ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς κοπέλλας.

— Ὡ τί ἀριστούργημα πού εἶναι, εἶπε.

— Πραγματικὰ εἶναι ὑπέροχο, ἐπεβεβαίωσε ὁ Θάνος.

— Τί πάθατε μωρὲ παιδιὰ φώ-ναξε ἀγανακτισμένος ὁ Πατατί-ας, ρίχτε του μωρὲ τί τὸ φυλάτε; Θὰ μάς χυμῆξη μωρὲ... Ὅμως τὸ λεοντάρι δὲν ἔδειξε καμμιά τέ-τοια διάθεση καὶ τινάζοντας τὴ χαίτη του κατέβηκε σιγὰ-σιγὰ τὸ λοφίσκο, πέρασε χωρὶς νὰ κυτ-τάξῃ μπροστὰ ἀπὸ τοὺς τρεῖς φί-λους, ἔστριψε ἀριστερὰ καὶ χώ-θηκε μέσα στὰ ψηλὰ δέντρα.

— Θεούλη μου, τί λαχτάρω ἦ-ταν αὐτὴ πρωτὶ-πρωτὶ; ἔκανε λα-χανιασμένος ὁ Πατατίας, σκουπι-ζοντας τὸ ἰδρωμένο μέτωπό του. Παναγίτσα μου πρόφτασε νὰ μὴν τὴν ξαναπάθουμε. Κεῖνη τὴ στιγμή δυνατὲς στριγγλιὲς ἀκού-στηκαν. Ὁ Θάνος καὶ ἡ Μαίρη ἔ-

τρεξαν άμέσως πρὸς τὸ μέρος αὐ-
τὸ ἀκολουθούμενοι ἀπὸ τὸ χον-
τρὸ καὶ δυσκίνητο Πατατία, γιὰ
νὰ γίνουν μάρτυρες μιᾶς πραγμα-
τικῆς ἀνατριχιαστικῆς, μὰ ἐξαιρε-
τικῆς σὲ ἀφάνταστο μεγαλεῖο
σκηνῆς.

Ἐνας πελώριος βόας εἶχε τυ-
λιχτῆ γύρω ἀπὸ τὸ σῶμα ἐνὸς ἀν-
θρώπου προσπαθώντας νὰ τὸν
λυώσει μὲ τὸ ἀτσαλένιο σφίξιμό
του. Ἡ ἐπίθεσι τοῦ φιδίου θὰ ἦ-
ταν ἀξαφνῆ φαίνεται γιὰτὶ τὰ χέ-
ρια τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ εἶχαν
κλειστῆ ἀπὸ τὸ σιδερένιο κλοιὸ
τοῦ τρομεροῦ ἐρπετοῦ καὶ κατὰ
μῆκος τοῦ σώματός του ἔτσι πού
δὲν μπορούσε νὰ τὰ χρησιμοποι-
ήσῃ. Κάτω ἀπὸ τὶς ἀκτίνες τοῦ
πρωῖνοῦ ἡλίου τὸ ἀσημένιο δέρμα
τοῦ φιδίου σπίθιζε καθὼς κούλου
ριαζόταν κυματιστὰ πάνω στὴ
λεῖα του. Ὁ ἄνθρωπος ὅμως πού
θρισκόταν κάτω ἀπὸ τὴν πίεση
τοῦ συχαμεροῦ ζώου ἦταν κι' αὐ-
τὸς τεράστιος. Τὸ ὕψος του, ἡ ρώ-
μη του καὶ ἡ ἀπάθεια μὲ τὴν ὁ-
ποίαν ἀντιμετώπιζε αὐτὸ τὸ με-
γάλο κίνδυνο ἔκαναν τοὺς τρεῖς
Ἕλληνας συντρόφους νὰ ψιθυρί-
σουν μὲ θαυμασμό μὰ καὶ μὲ ἀ-
νακούφιση συγχρόνως.

— Ὁ Γκρέκο!

Ὁ Πατατίας, πού ἠλεκτρίστη-
κε ἀπὸ τὴν ἐμφάνισή τοῦ γί-
γαντος μὰ κι' ἀπὸ τὸ ὄνομά του
πού τοῦ θύμιζε τὴν Ἑλλάδα, φώ-
ναξε ἐνθουσιασμένος.

— Ἀπάνω του λεβέντη μου.
Σκότωσέ το τὸ ἄτιμο. Πνίχτο λυ-
ῶστο μὲ τὰ χέρια σου..

Ἐνα δυνατὸ μούγκρισμα τὸν
διέκοψε καὶ ἡ σιλουέττα τοῦ ὀ-
μορφου λεονταριοῦ φάνηκε πάλι
νᾶρχεται πρὸς τὸ μέρος τους.

— Ἀχαχοῦχα.. ἔκανε ὁ Πα-
τατίας, πού τοῦ κόπηκε ὁ ἐνθου-
σιασμός. Τώρα μπλέξαμε. Τώρα
εἴμαστε μιὰ χαρά.

Μὰ καὶ τῆρα τὸ λεοντάρι δὲν
ἔδειξε ἐχθρικές διαθέσεις, μόνο πῆ
γε κατ' εὐθείαν καὶ στάθηκε μπρο-
στὰ στὸν ἀγωνιζόμενο ἡρώα μας
παρακολουθώντας τὴν τιτάνια ἐ-
κείνη πάλη.

Τὸ φίδι πιά εἶχε κουλουριαστῆ
σ' ἄλλο σχεδὸν τὸ σῶμα τοῦ παλ-
ληκαριοῦ καὶ τὸ κεφάλι του ἔφ-
θανε στὸ ὕψος τοῦ κεφαλιοῦ τοῦ
Γκρέκο πού ἀρχισε νὰ δείχνῃ ση-
μεῖα ἐτοιμασίας γιὰ τὸν τερμα-
τισμὸ τοῦ ἀγῶνος.

Καὶ σὲ μιὰ στιγμή πού κατά-
λαβε πῶς ἦταν ἡ πιὸ κατάλληλη,
ἔβγαλε ὄλο τὸν ἀέρα πού εἶχαν
οἱ πνεύμονές του ἀναγκάζοντας
ἔτσι τὸ φίδι νὰ διπλωθῆ πιὸ πο-
λὴ ἀπάνω του καὶ πέρνοντας τέ-
λος μιὰ δυνατὴ εἰσπνοὴ ἀνοιξε
τὰ γιγάντια στήθια του σπάζον-
τας ἀπτότομα τὴ ραχοκοκκαλιά
τοῦ φριχτοῦ βόα πού ξετυλίχτη-
κε ἀδύναμος κι' ἔπεσε κουλουρια-
στὸς μπροστὰ στὰ πόδια τοῦ νι-
κητοῦ του.

Ἐνα ἐπιφώνημα χαρᾶς ἀκού-

στηκε από τους τρεις φίλους συντρόφους που έτρεξαν να συγχαιρούν τον άνδρείο τους συμπατριώτη.

Τὸ λεοντάρι πού εἶχε παρακολουθήσει καὶ συγχρόνως ἱκανοποιηθῆ ἀπὸ τὴ νίκη τοῦ σωτήρα του, ἄφησε ἕνα χαρούμενο μούγκρισμα καὶ προχωρώντας μπροστὰ στὸ νικητὴ στάθηκε καὶ τὸν κίπταζε μὲ τὰ μεγάλα του μάτια κουνώντας τὴν οὐρά του. Τότε ὁ ὑπέροχος καὶ αἰσθηματίας Γκρέκο πού συγκινήθηκε ἀπὸ τὴν ἀφοσίωση τοῦ εὐγενικοῦ ζώου ἔσκυψε δακρυσμένος καὶ χάιδεψε τὴν δμορφή καὶ πλοῦσια χαίτη του.

Ἐν τῷ μεταξύ οἱ τρεῖς σύντροφοι ἔφτασαν κοντὰ στὸν Ἑλληνα Ταρζάν πού τοὺς ἔσφιξε τὰ χέρια λέγοντάς τους.

— Εἶμαι πολὺ εὐχαριστήμενος πού σὰς βλέπω. Μοῦ θυμίζεται τὴ μακρινὴ πατρίδα μου γιὰ τὴν ὁποῖαν τόσα μοῦ εἶχε πῆ ὁ πατέρας μου καὶ πού δὲν γνώρισα ἀκόμα.

— Ὡ κύριε Γκρέκο, ἔκανε ἡ Μάιρη ἐνθουσιασμένη μὰ καὶ κατάπληκτη ἀπὸ τὴ θέα τοῦ ὠραίου καὶ γιγάντιου ἐκείνου ἀντρα πού τὴν ἔκανε νὰ τὰ χάσει. Κύριε Γκρέκο εἴμαστε τόσο εὐτυχεῖς πού σὰς συναντοῦμε...

* Διαβάστε τὴν περιπέτεια αὐτὴ στὸ τεύχος ὑπ' ἀριθ. 1.

Ὁ Πατατίας δὲν χόρταινε νὰ τὸν κυττάξῃ.

— Μωρὲ τί ἀντρακλας εἶν' αὐτὸς σκεφτότανε. Σωστὸ βουνό. Ἔμ' εἶχες δίκη κύριε διευθυντή. Κάτι ἤξερες ἐσὺ πού δημιούργησες αὐτὸ τὸ ταξίδι. Μπράβο σου.

Κεῖνη τὴ στιγμή φάνηκαν ὁ Μπάμπο καὶ ἡ Μάμο πού ἐρχόντουσαν. Στὴ θέα τῶν δύο γοριλλῶν ὁ Πατατίας χλώμιασε.

— Ἀ...ἄ... ἄγιο μου Γιώγη, βοήθα μας, φώναξε τρομαγμένος κάνοντας τὸ σταυρὸ του.

Μὰ ὁ Γκρέκο τὸν καθισύχασε γελώντας.

— Μὴ φοβάστε, εἶπε, εἶναι φίλοι μου.

Ὅταν οἱ γορίλλες ἔφτασαν κοντὰ καὶ εἶδαν τὸ ἄψυχο φίδι πού βρίσκονταν πρὸς κεί, κατάλαβαν τί εἶχε γίνει, τὸ σήκωσαν καὶ τὸ πέτοσαν μέσα στὴ λίμνη πού ἦταν λίγο μακρύτερα, προσφέροντας ἔτσι ἕνα ἐξαιρετικὸ πρόγευμα στὸς πεινασμένους κροκόδειλους.

ΦΝΑΣ ΥΠΟΥΛΟΣ ΕΧΘΡΟΣ

Ὁ Καπούα ὁ πονηρὸς αὐτὸς μάγος τῆς φυλῆς τῶν Μπαμπαλού, δὲν μπόρεσε νὰ χωνέψῃ τὴν προσβολὴ πού τοῦ ἔκαμε ὁ Γκρέκο μπροστὰ στοὺς λευκοὺς καὶ μὴν ἔχοντας ἄλλο ὑπομονὴ ἀποφάσισε ἐκείνη τὴ νύχτα νὰ δολοφονήσῃ τὸ μισητὸ ἔχθρὸ του. Κατάστρωσε λοιπὸν τὸ ἐξῆς σχέδιο. Θάφευγε

ἀπὸ τὸν καταυλισμὸ μὲν θὰ θρᾶ διαζε κι' ὅταν θάφτανε κοντὰ στὴ σπηλιά τοῦ Γκρέκο θὰ γινόταν ἀόρατος. Τότε κρατώντας τὸ μαχάρι τοῦ θὰ κύτταζε νὰ βρῆ τὴν εὐκαιρία νὰ τὸ δυθίση στὰ στήθεια τοῦ παλληκαριοῦ γλυτώνοντας μιά γιὰ πάντο ἀπ' αὐτὸν τὸν ἀσπονδο ἔχθρο. Ἐτοιμάστηκε λοιπὸν περιμένοντας μὲ κρυφὴ χαρὰ νὰ σκοτεινιάσῃ.

.....
 Ὄταν ἡ Μαίρη ἐξήγησε στὸ Γκρέκο πὶς εἶναι ἡ σκοπὸς ποὺ βρᾶσκονται στὴ ζούγκλα, ὁ ἥρωας μας εὐχαριστήθηκε καὶ τοὺς κάλεσε στὴ σπηλιά του νὰ καθήσουν

καὶ νὰ μιλήσουν μὲ τὴν ἡσυχία τους. Ἐξω ἀπὸ τὴ σπηλιά τοῦ Γκρέκο εἶχαν κατασκευάσει οἱ τρεῖς Γερμανοὶ ἔντομολόγοι ποὺ χάρηκαν πάρα πολὺ γιὰ τὴν καινούργια γνωριμία τους.

Ὁ Γκρέκο παρακάλεσε τοὺς συμπατριῶτες του νὰ δεχτοῦν γιὰ λίγες μέρες τὴ φιλοξενία του καὶ παουσιάσε σ' αὐτοὺς ὅλο τὸ ἀνθρώπινο καὶ ζωϊκὸ... ἐπιτελεῖο του.

Ὁ Πατατίας ἔκανε ἀμέσως πολὺ καλὴ ἐντύπωση στὸν ἥρωά μας μὲ τὴν κωμικὴ ἐμφάνισή του καὶ ἰδιαίτερα μὲ τὸν ἀνοιχτόκαρδο χαρακτῆρα του.

Ἐνας πελώριος βόας εἶχε τυλιχθῆ γύρω ἀπὸ τὸ σῶμα του προσπαθώντας νὰ τὸν λύσῃ.

— Βρέ τί ώραία που είν' έδω, έλεγε και ξανάλεγε, τί ώραία. "Ετσι μάλιστα. Είσαι άσφαλισμένος φίλε μου Πατατία. Τώρα δε θα φοβάσαι πιά. 'Ο Γκρέκο αξίζει για 100 έλέφαντες. Μωρὲ δὲν τὸ κουνάω ρούπι ἀπὸ δῶ. 'Αμέ, ἀστειευόμαστε τώρα;

Και νὰ πάλι τ' ὄμορφο λιοντάρι που ἐρχότανε κρατώντας στὸ στόμα του ἕνα μεγάλο σκοτωμένο ἔλαφι.

Ζύγωσε κοντὰ στὸν Γκρέκο καὶ τὸ ἄφησε κατὰ γῆς, μπροστὰ στὰ πόδια του. "Υστερα πήγε καὶ ξάπλωσε λίγο μακρύτερα.

'Απὸ κείνη τὴν ἡμέρα ἔγινε κι' αὐτὸ ἀχώριστος σύντροφος τοῦ Γκρέκο, ποὺ τὸν βάφτισε Κίτσο. Κατόπιν φώναξε τὸν Μπάμπο καὶ δείχνοντάς του τὸ ἔλαφι τοῦ ἔκαμε νάημα νὰ τὸ ἐτοιμάση.

.....

Θὰ ἦταν ἡ ὥρα τρεῖς.

Μόλις εἶχαν φάει κι' ἐτοιμαζόντουσαν νὰ ξαπλώσουν λίγο, ὄταν ἀκούστηκαν σπαρακτικὲς γυναικειῆς φωνές, ποὺ καλοῦσαν βοήθεια. Στὴν ἀστραπή χύθηκε ὁ Γκρέκο ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιὰ κρατώντας τὸ μαχαίρι του. 'Ο Χούλα, ποὺ ἦταν ἔτοιμος νὰ κοιμηθῆ ἄρπαξε τὸ δόρυ του καὶ πετάχθηκε πάνω ἀκολουθώντας τὸν κύριό του. Μὰ κι' ὁ Γιὰν παίρνοντας τὸ τόξο του βγήκε ἔξω τρέχοντας. 'Ο Χὰνς κι' ὁ Πάουλ, ποὺ κοιμώντουσαν ξύπνησαν τρομαγμένοι καὶ

βγήκαν ἀπὸ τὴ σπηλιὰ τους κρατώντας τὰ πιστόλια τους. 'Ο Θὰνος ἔτρεξε κι' αὐτός, βιάζοντας τὸ δικό του.

— Βοήθεια Γκρέκο, ἀκούστηκε πάλι. Οἱ κιτριάνθρωποι. Βοήθεια.

— 'Απὸ 'δῶ Χούλα, τοῦ φώναξε λαχανιασμένος ὁ Γκρέκο, ἀπὸ 'δῶ.

'Ο Χούλα γύρισε πρὸς τὸ μέρος ποὺ τοῦ ἔδειξε ὁ κύριός του καὶ τότε εἶδε καμμιά δεκαριά κιτριάνθρωπους ποὺ ἔτρεχαν πίσω ἀπὸ ἕνα ἄλλο κιτριάνθρωπο ὑποστηρίζοντάς τον, ἔτσι ποὺ νὰ μπορῆ νὰ φεύγῃ ἀνεμπόδιτος.

'Ο κιτριάνθρωπος αὐτὸς κρατοῦσε στὸν ὄμο του τὴν Γκρέττα κι' ἔτρεχε σὰ ζαρκάδι, παρ' ὅλο τὸ βάρος τοῦ φορτίου του.

Τότε ὁ Γκρέκο, ποὺ ἔξαιρε καλὰ τὰ μέρη ἐκεῖνα, ἔκανε μιὰ ἀπότομη στροφή, χώθηκε μέσα στὰ πυκνὰ δέντρα κι' ἄρχισε ν' ἀνεβαίνει ἕνα μικρὸ βουνάλακι. "Ἦτανε φανερὴ ἡ σκέψη τοῦ γενναίου παλῆκαριου. "Ἦθελε νὰ κόψῃ δρόμο καὶ νὰ βγῆ μπροστὰ στὸν κιτριάνθρωπο. "Ετσι κι' ἔγινε.

Μόλις ἔφτασε στὴν κορυφὴ τοῦ λόφου κύτταξε πρὸς τὰ κάτω. Οἱ δέκα κιτριάνθρωποι βλέποντας νὰ τοὺς κυνηγοῦν, σκέφτηκαν νὰ σταματήσουν γιὰ ν' ἀπασχολήσουν τοὺς διώκτες τους.

Σκορπίστηκαν λοιπὸν ἀμέσως καὶ ταμπουρώθηκαν πίσω ἀπὸ μεγάλα δέντρα στέλνοντας τὰ θέ-

λη τους στους ανθρώπους του Γρέκο. 'Αναγκαστικά τότε και 'κείνοι σταμάτησαν κι' άρχισαν να πυροβολούν τους κιτρινανθρώπους προφυλασσόμενοι κι' αύγιοι πίσω άπ' τους κορμούς των δέντρων.

'Ο ήρωας μας κατέβηκε γρήγορα τὸ λόφο, έφτασε στους πρόποδες κι' άπ' τὴν πλευρά που θά περνούσε ὁ κιτρινανθρωπος. Κρύφτηκε πίσω από ένα δέντρο και περίμενε. Σὲ λίγο φάνηκε στὸ στρίψιμο τοῦ δρόμου ὁ άπαγωγέας τῆς Γκρέττας, πού έτρεχε λαχανιασμένος. Μά σάν έφτασε στὸ μοιραῖο δέντρο, ὁ Γκρέκο βγήκε άξαφνα μπροστά του και τὸν άρπαξε από τὸ λαιμό. 'Η άπελπισμένη και μισοπεθαμένη Γκρέττα μόλις εἶδε ξαφνικά τὸ σωτήρα της άπλωσε τὰ χέρια της φωνάζοντας:

— Γκρέκο, σώσε με.

'Ομως ὁ κιτρινανθρωπος εἶχε παραλύσει από τὸ σφίξιμο τοῦ δυνατοῦ χεριοῦ κι' άφησε τὴν κοπέλλα πού τρομαγμένη ζήτησε καταφεύγιο στὴν άγκαλιά του Γκρέκο. Τότε ὁ ήρωας μας σήκωσε άπότομα τὸ χέρι του δίνοντας ένα τρομαχτικό χτύπημα στὸ κεφάλι τοῦ κιτρινανθρώπου σωριάζοντάς τον νεκρὸ στὸ έδαφος.

'Ηταν έτοιμος ν' άνεβῆ πάλι στὸ λόφο γιατί δέν ήθελε νὰ εκθέσῃ σὲ κίνδυνο τὴν Γκρέττα, ὅταν από τὸ στρίψιμο τοῦ λόφου εἶδε τὸ Χούλα πού κυνηγοῦσε ξ-

νάν κιτρινανθρωπο. Μά σάν έφτασαν λίγα μέτρα μακριά από τὸν ήρωά μας, ὁ Χούλα τὸν πρόφτασε και γυρνώντας έπίδξεία δύβισε τὸ δόση του στὸ στήθος τοῦ κιτρινανθρώπου, πού κυλίστηκε κάτω νεκρὸς βγάζοντας αίματηρούς άφρούς από τὸ στόμα του.

— Μπράβο Χούλα, έκανε χαρούμενα ὁ Γκρέκο. Εἶσαι παλληκάρι.

'Ο Χούλα, πού δέν εἶχε δὴ τὸν κύριό του ξαφνιασθηκε. Γύρισε πίσω του και βλέποντας πὼς κρατοῦσε τὴν Γκρέττα στὴν άγκαλιά του εἶπε εύχαριστημένος:

— Οἱ κιτρινανθρωποι σκοτώθηκαν ὅλοι, άφέντη Γκρέκο. Οἱ άετοί του Γιάν θά φάνε καλά άπόψε.

'Ο ήρωας μας γέλασε και κρατώντας πάντα τὴν ξανθὴ Γκρέττα προχώρησαν μαζί με τὸ Χούλα γιὰ νὰ συναντήσουν τοὺς άλλους, πού ήσαν ὅλοι έντάξει έκτός του Πάουλ, ὁ ὁποῖος πληγώθηκε ελαφρὰ στὸ πόδι.

'Η Μαίρη και ὁ Πατατίας τοὺς υποδέχθησαν χαρούμενοι και εἰγορίλλες χτυποῦσαν τὰ στήθεια τους ίκανοποιημένοι πού ὁ κύριός τους γύρισε νικητῆς από τὴ μάχη.

'Όταν πῆγαν στὴ σπηλιά, ὁ Γκρέκο έβαλε πάνω στὴν πληγὴ τοῦ Πάουλ λίγο από τὸ θεραπευτικό βοτάνι και κείνος τὴν έδεσε με τὸ μαντήλι του.

ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ ΤΩΝ ΠΥΓΜΑΙΩΝ

Μόλις ὁ 'Αρτούρο Βελάσκουεθ

Ένοιωσε πώς βρέθηκαν περικυκλωμένοι από τους άγριους δέν τάχασε μὰ κύτταξε μὲ τί τρόπο θὰ γλύτωνε τοὺς ἄντρες του.

Εἶδε πρῶτα-πρῶτα πὼς οἱ ἄνγριοι αὐτοὶ ἦσαν μαῦροι μὲ κοντὸ ἀνάστημα καὶ πὼς τὰ μοναδικὰ τους ὄπλα ἦσαν μακρὰ δόρατα ποὺ ἐκείνη τῇ στιγμῇ τὰ εἶχαν προτεταμένα.

Διάταξε ἀμέσως τοὺς ἀνθρώπους του νὰ ἐτοιμάσουν τὰ τουφέκια τους καὶ νὰ περιμένουν τὸ σύνθημά του.

— Προσέχετε, τοὺς εἶπε. Δὲν ξέρομε τίς συνήθειές τους. Ἄς τοὺς ἀφήσουμε αὐτοὺς πρῶτους νὰ ἐπιτεθοῦν.

Ἐν τῷ μεταξύ οἱ πυγμαῖοι ἄρχισαν νὰ σφίγγουν τὸν κλοιό τους σιγά-σιγά, στενεύοντας ὀλοένα τὸ χῶρο ποὺ βρισκόντουσαν οἱ ὀχτῶ Ἴσπανοὶ ἄντρες.

Ὁ Ἄρτουρο ποὺ ἦταν καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῆς συνοδείας του, κατάλαβε ποιά ἦταν ἡ πρόθεση τῶν ἀγρίων.

Κατάλαβε δηλαδὴ πὼς οἱ πυγμαῖοι ζυγώνοντας ἔτσι μὲ πονηρία, προσπαθοῦσαν νὰ πιάσουν τοὺς ἐχθροὺς τους ζωντανούς.

Μόλις λοιπὸν εἶδε πὼς ἦρθε ἡ κατάλληλη στιγμή φώναξε στοὺς ἄνδρες του.

— Φωτιά. Ἄπάνω τους παιδιά.

Ὁμοβροντία πυροβολισμῶν ἀντήχησε τότε καὶ πέντε ἄγριοι ἔπεσαν κατὰ γῆς νεκροί.

Δεύτερη ὁμοβροντία ἀκολούθη-

σε καὶ ἄλλοι τόσοι κυλίστηκαν αἰμόφυρτοι.

Τότε ἔγινε κάτι τρομακτικὸ ποὺ δὲν εἶχε προβλέψει ὁ ἀρχηγὸς τῆς ομάδος Ἄρτουρο Βελάσκουεθ.

Οἱ Πυγμαῖοι βλέποντας τοὺς νεκροὺς συντρόφους τους, ἀγρίεψαν φοβερὰ καὶ πηδώντας πάνω ἀπ' τὰ ζεστὰ ἀκόμα πτώματά τους ἐπετέθηκαν τῶρα μὲ ἀκράτητη ὀρμὴ στοὺς ὀχτῶ ἐκείνους λευκοὺς ἀψηφώντας τὰ βόλια ποὺ σφύριζαν πάνω ἀπ' τὰ κεφάλια τους.

Ἡ συμπλοκὴ ἦταν φοβερή.

Σαράντα περίπου λόγχες βρέθηκαν ξαφνικὰ μπροστὰ στοὺς Ἴσπανοὺς πολεμιστὲς ποὺ ἀφήνοντας στὴ γῆ τὰ τουφέκια τους, τράβηξαν τὰ περιστροφὰ τους γιὰ τὴν ἔτσι θὰ μπορούσαν νὰ πολεμοῦν μὲ πῖδ ἑλευθερία.

Μὰ ἡ πάλη ἦταν ἄνιση. Οἱ πυγμαῖοι ποὺ καταλάβαιναν πὼς τὰ νέα καὶ μικρὰ αὐτὰ ὄπλα τῶν λευκῶν ἦσαν τὸ ἴδιο ἐπικίνδυνα ἔπως τὰ μεγάλα χύμηξαν μὲ περισσότερη λύσσα πάνω τους, τρυπώντας τίς σάρκες τους μὲ τὰ μυτερὰ ἐκεῖνα κοντάρια.

Οἱ ἄντρες τοῦ Ἄρτουρο δέχτηκαν τὴν δεύτερη ἐκείνη ἐπίθεση πρὶν προλάβουν νὰ χρησιμοποιήσουν τὰ περιστροφὰ τους.

Τρεῖς Ἴσπανοὶ τρυπημένοι κατὰσθη ἀπὸ τίς μυτερὲς λόγχες τῶν ἀγρίων σαριάστηκαν στὸ ἔδαφος νεκροί.

Ἐνας ἄλλος ὁ γνωστός μας, ὁ Χουάν, ἔπεφε κι' αὐτὸς σὲ λίγο

Οι πυγμαίοι άγρίεψαν φοβερά και έπετέθησαν τώρα με άκράτητη όρμή.

πάνω στα πτώματα τών συντρόφων του.

Οί άγριοι πού ή έπιτυχία τους αύτή τους μέθυσε από χαρά, κατάφεραν νά αίχμαλωτίσουν τούς υπόλοιπους τέσσερις Ίσπανούς πού κι' αύτοί ήντουσαν καταπληγωμένοι.

Ή Άρτουρο πού κατάλαβε πιά πώς κάθε αντίσταση ήταν μάταιη, είπε στους συντρόφους του.

— Παιδιά κουράγιο. Μή φοβάστε. Κάτι μου λέει πώς θα έλευθερωθούμε γρήγορα άπ' αυτές τις μαϊμούδες.

Μέσα σέ λίγα λεπτά οί τέσσερις Ίσπανοί αίχμαλωτοι πού είχαν δεθή σφιχτά από τούς πυγμαίους άρχιζαν νά βαδίζουν δίπλα τους λυπημένοι για τó χαμό τών πέντε συντρόφων τους και άβέβαιοι για τή δική τους σωτηρία.

ΧΟΥΑΝ Ο ΕΛΕΥΘΕΡΩΤΗΣ

Όταν οί πυγμαίοι παραλαβαίνοντας τούς τέσσερις αίχμαλώτους είχαν πιά άπομακρυνθή, ό Χουάν πού δέν είχε πεθάνει άλλα έπεσε έπίτηδες δίπλα στα πτώ-

ματα τῶν συντρόφων του, σηκώθηκε με προσοχή καὶ κύτταξε γύρω του.

— Κανείς, ψιθύρισε δὲν κατάλαβε τὸ κόλπο μου. Πιὸ καλύτερα. "Ἔτσι θὰ παρακολουθήσω τοὺς δύστιχους συντρόφους μου καὶ θὰ τοὺς σώσω ἀπ' αὐτοὺς τοὺς κοντοστούπηδες.

"Ἐσκυψε τότε καὶ πήρε τὰ πιστόλια τῶν σκοτωμένων φίλων του κρέμασε ἓνα τουφέκι στὸν ὄμο του, ἔκοψε ἓνα μπούτι ἀπὸ τὸ ψημένο ζαρκάδι καὶ ἄρχισε νὰ παρακολουθῆ ἀπὸ μακριὰ τὴν συνοδεία τῶν ἀγρίων τρώγοντας.

.....

Θὰ ἦταν ἡ ὥρα τρεῖς καὶ μισὴ περίπου ὅταν οἱ πυγμαῖοι στάματησαν μπροστὰ σὲ κάτι καλύβες πού ἦταν τοποθετημένες πάνω σὲ πασσάλους.

Κάτω τὸ ἔδαφος ἦταν ὑγρό. Μιά μυρωδιά μούχλας ἦταν ἀπλωμένη ὀλόγυρα κι' ἔδλεπες παντοῦ ἔλη τεράστια πού τὰ νερά τους ἦσαν βολὰ καὶ πρασινοσμένα. Οἱ καλύβες τῶν πυγμαίων ἦντουσαν καμμιὰ πενηνταριά σὲ ἀραιὴ ἀπόσταση ἢ μιὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη.

Μακριὲς σκάλες φτιαγμένες ἀπὸ χορτόσκοινα κρεμόντουσαν ἀπ' αὐτὲς τὶς καλύβες πού ἔφταναν ὡς κάτω καὶ πού κολυμποῦσαν μέσα στὰ ἔλη τοῦ ἐδάφους.

Μιὰ μεγάλη καλύβα ξεχώριζε ἀπ' ὅλες τὶς ἄλλες.

Θὰ ἦταν φαίνεται ἢ καλύβα τοῦ

ἀρχηγοῦ τῆς φυλῆς αὐτῆς.

Ὁ Χουὰν πού ὡς ἐκείνη τῆ στιγμὴ παρακολουθοῦσε τοὺς πυγμαῖους, τοὺς εἶδε νὰ στέκωνται κάτω ἀπὸ τὴ μεγάλη καλύβα καὶ νὰ χτυποῦν δυνατὰ τὰ χέρια τους.

Ἀμέσως ἡ ψάβινη πόρτα τῆς καλύβας ἀνοιξε καὶ παρουσιάστηκε ἓνας κοντὸς πυγμαῖος πού ὅλο τὸ γυμνὸ του σώμα ἦταν θαμμένο ἀπαράλαχτα ὅπως τὸ δέρμα τῆς τίγρης εἰς πούμε.

Μακριὲς ἄσπρες γραμμὲς ἦσαν τραθηγμένες κατὰ μῆκος τοῦ σώματός του πού ὁ φυσικὸς του χρωματισμὸς ἦταν ὅπως εἶπαμε μαύρος. "Ἔτσι ὁ ἀγριὸς ἐκεῖνος πού παρουσιάστηκε στὰ ψηλὰ ἔμοιαζε πιὸ πολὺ μὲ καρικατούρα παρά μὲ ἄνθρωπο.

Μόλις αὐτὸς ὁ... ραβδωτὸς ἀγριὸς παρουσιάστηκε, οἱ πυγμαῖοι πού ἦντουσαν κάτω ἀπὸ τὴν καλύβα ἄρχισαν νὰ στριγγλίζουν δαιμονισμένα δίχονοντας συγχρόνως τοὺς αἰχμαλώτους.

Ἀμέσως τότε ἄρχισε ὁ βασιληῆς τους — γιὰτὶ βασιληῆς θὰ ἦταν αὐτὸς ὁ μπογιατισμένος νᾶνος — νὰ χειρονομῆ καὶ νὰ φωνάζη ἔτσι πού ὀλες οἱ πόρτες ἀπὸ τὶς ἄλλες καλύβες ἀνοιξαν καὶ ἄρχισαν νὰ κατεβαίνουν ἀπὸ τὶς σκοινένιες σκάλες ὅλοι οἱ κάτοικοι αὐτοῦ τοῦ περιέργου καταυλισμοῦ, ἄντρες καὶ γυναῖκες.

Σιγὰ —σιγὰ μαζεύτηκαν γύρω ἀπὸ τοὺς αἰχμαλώτους καὶ τοὺς

κύτταζαν σαν περίεργα φαινόμενα.

Τὰ κορμιά τῶν ἀγρίων πυγμαίων πού ἦσαν δρώμικα καὶ πού ἔβγαζαν μιὰ ἀνυπόφορη μυρωδιά, ἔκαναν τοὺς αἰχμαλώτους νὰ ζαρῶσουν τὰ μούτρα τους.

— Τί βρωμιάρηδες πού εἶναι, εἶπε ἓνας ἀπὸ τὴν παρέα τοῦ Ἄρτουρο. Θαρρεῖς πῶς δὲν ἔχουν πληθῆ ἀπὸ τὸν καιρὸ πού γεννήθηκαν.

Καὶ πραγματικὰ οἱ πυγμαῖοι τῆς Ἀφρικῆς δὲν πλένονται ποτέ. Τὸ νερὸ γι' αὐτοὺς εἶναι ἱερὸ καὶ δὲν πρέπει νὰ ξοδεύεται χωρὶς λόγο. Οἱ Θεοὶ τὸ ἔδωσαν μόνο γιὰ νὰ τὸ πίνη ὁ ἄνθρωπος· δὲν τὸ ἔδωσαν γιὰ νὰ τὸ... καταστρέφει.

Τέλος οἱ πολεμιστὲς ἀνέφεραν στὸ βασιλῆά τους ὅ,τι εἶχε συμβῆ κι' ἐκεῖνος διέταξε τότε νὰ δέσουν τὸν καθ' ἓνα ἀπὸ αὐτοὺς σ' ἓνα δέντρο. Σὲ λίγο οἱ τέσσερις αἰχμαλῶτοι ἦσαν σφιχτὰ δεμένοι στοὺς κορμούς τῶν δέντρων καὶ μακριὰ ὁ ἓνας ἀπὸ τὸν ἄλλον.

.....

Ἦρθε ἡ νύχτα κι' οἱ αἰχμαλῶτοι δεμένοι ἀκόμα στὰ δέντρα ἄρχισαν νὰ στενοχωροῦνται φανταζόμενοι πῶς ἴσως γεμίσουν τὰ πεινασμένα στομάχια τῶν ἀγρίων θηρίων ὅταν θὰ ἔρθῃ ἡ βαθεῖα νύχτα.

Μὰ δὲν πρόλαβαν νὰ τὸ σκεφθοῦν.

Σὲ λίγο ἤντουσαν πάλι ἐλεύθεροι καὶ δάδιζαν πρὸς τὴν κα-

τασκῆνωσή τους εὐχαριστώντας τὸ Θεὸ καὶ τὸ Χουάν πού τοὺς ἔσωσε ἀπὸ βέβαιο θάνατο.

ΚΑΠΟΥΑ Ο ΑΟΡΑΤΟΣ ΜΑΓΟΣ

Εἶχε νυχτώσει.

Τὸ φεγγάρι ὀλόγιομο φώτιζε τὸ βασίλειο τῶν ζῶων πού τώρα εἶχαν χωθῆ στὶς φωλῆς τους καὶ τὸ δροσερὸ ἀεράκι χαίδευε τὰ φύλλα τῶν δέντρων. Ἡσυχία βασιλευε παντοῦ καὶ μόνο ἔξω ἀπ' τὴ σπηλιά τοῦ Γκρέκο ἡ κίνηση ἦτανε στὸ φόρτε της. Κάτω ἀπ' τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ 9 ἄνθρωποι καθισμένοι στὰ ξερὰ χόρτα τρῶγανε συζητώντας δυνατὰ. Ὁ Γκρέκο φιλοξενοῦσε τοὺς τρεῖς Ἑλληνες συμπατριῶτες του. Μὰ καὶ οἱ τρεῖς Γερμανοὶ ἐντομολόγοι πού εἶχαν κατασκηνώσει δίπλα στὴ σπηλιά τοῦ Γκρέκο θέλησαν νὰ κάνουν συνηγορίανε στὸς καινούργιους τους φίλους. Ὁ Χούλα καὶ ὁ Γιάν δὲν ἔλλειπαν ἀπὸ τὴν παρέα πού ὁ ἀγαθὸς Πατατίας σκορποῦσε τὸ κέφι μὲ τ' ἀστεῖα του. Εἶχαν φάει πιὰ καὶ συζητοῦσαν γιὰ τὴν μεσημεριανὴ ἀπαγωγή τῆς Γκρέτας ὅταν ὁ Πατατίας θγάζοντας ἀπὸ τὸ σακκιδίό του ἔνα μικρὸ ἀκορντεὸν πού ὁ Χούλα καὶ ὁ Γιάν τὸ κύτταζαν μὲ περιέργεια, ἄρχισε νὰ παίξῃ τραγουδώντας μὲ κωμικὲς γκριμάτσες τὸ παρακάτω ἀστεῖο τραγουδάκι.

ραπτευτικό βοτάνι. “Εσκυψε πάνω στο λαβωμένο σώμα του παλληκαριού και με μιὰ άστραπιαία κίνηση έβγαλε τὸ μαχαίρι από τὰ στήθια του κλείνοντας τὴν πληγή του με τὸ θαυματουργὸ εἰκείνο βότανο. “Υστερα κάνοντας νόημα στους γορίλλες πὸυ κυττούσαν τὸν κύριό τους καταλυπημένοι, σήκωσαν τὸν άναίσθητο ἠρώά μας, τὸν έμπασαν στη σπηλιά και τὸν ξάπλωσαν στὰ ξερά χόρτα.

“Η Γκρέττα πὸυ ήταν νοσοκῆμος σ’ ἄλο τὸ διάστημα τοῦ πολέμου και πὸυ εἶχε άποχτήσει άρκετές Ιατρικές γνώσεις ανέλαβε τὴν περιποίηση τοῦ άρρώστου κάνοντας του προηγουμένως ἕναν άντιτετανικό ὄρο για νὰ προλάβη τὸ ένδεχόμενο μόλυνσεως τοῦ αίματος. Κατόπιν κάθησε δίπλα του και άρχισε με πραγματικό ένδιαφέρον νὰ παρακολουθῆ τὴν πορεία τῆς άρρώστειας του

“Έξω από τὴ σπηλιά συζητούσαν άκόμη για τὴν περίεργη αὐτὴ δολοφονικὴ άπόπειρα πὸυ έγινε από χέρι άόρατο και δαιμονικό καθὼς και για τὴ μυστηριώδη φωνὴ πὸυ άκούστηκε πάνω από τὰ κεφάλια τους. Ποιὸς άραγε νὰ ήταν ὁ άόρατος αὐτὸς έχθρὸς και πὼς ήταν δυνατόν νὰ υπάρξει άνθρωπος πὸυ θὰ μπορούσε νὰ τὰ καταφέρη έτσι ώστε νὰ γίνεται άόρατος;

— Παράξενα πράγματα αὐτά,

εἶπε σὲ μιὰ στιγμή ἡ Μαίρη. “Αν δὲν εἴμαστε μπροστὰ νὰ τὰ δοῦμε με τὰ μάτια μας δὲ θὰ τὰ πιστεύαμε

“Ενας άόριστος και ένδόμυχος φόβος εἶχε καταλάβει δλους τους ξένους φίλους μας τόσο για τὴν πολύτιμη ὑγεία τοῦ άγαπητοῦ φίλου τους Γκρέκο, όσο και για τὴν άσφάλεια τῆς δικῆς τους ζωῆς. “Έβλεπαν τώρα πὼς ἤντουσαν έκτεθειμένοι ὄλοι τους σ’ ἕνα κίνδυνο πολὺ πιὸ μεγάλο και πιὸ σοβαρὸ από τὸ κάθε λεοντάρι και από τὸ κάθε φίδι. Στο κάτω-κάτω αὐτὰ τὰ θηρία άντιμετωπίζονταν και με τὸ πιστόλι. Αὐτὸς όμως ὁ άόρατος κίνδυνος πὼς θ’ άντιμετωπισθῆ; Πὼς θὰ μπορέσης νὰ παλαίψης μ’ ἕνα έχθρὸ σου όταν δὲν τὸν βλέπεις; Τὸ ζήτημα ἤταν σοβαρὸ έτσι πὸυ άρχισε νὰ τοὺς ένοχλή, όταν είδαν τὸ Χούλα νάρχεται τρεχάτος και νὰ μπαί νη λαχανιασμένος στη σπηλιά τοῦ κυρίου του.

ΕΝΑ ΜΕΓΑΛΟ ΛΑΘΟΣ

Εἶδαμε πὼς ὁ Χούλα πήρε τὸ δόρυ του και τράβηξε μέσα στο δάσος. Πὸυ πήγαινε τέτοια ὄρχ μόνος του και μάλιστα μυστικά από τὸν Γκρέκο; Εἶναι άπλοῦστατο. “Ο Χούλα πὸυ ήταν άνθρωπος πολὺ έξυπνος, όταν άντελήφθηκε τὴ μελαγχολία τοῦ κυρίου του λυπήθηκε. Κατάλαβε άμέσως πὼς ἡ αἰτία τῆς ξαφνικιάς του στενο-

χάριας ήταν ἡ ἀπουσία τοῦ ἀγαπημένης του Τάκου - Λή πού αὐτὴ τὴ στιγμή ἴσως καὶ κείνη νὰ τὸν συλλογιζόταν. Σκέφτηκε λοιπὸν νὰ πᾶη στὸν καταυλισμὸ τῶν Μπαμπολοῦ νὰ βρῆ τὴν Τάκου - Λή καὶ νὰ τὴ φέρη στὸν Γκρέκο. Σκέφτηκε ἀκόμα πὼς ἂν πῆγαινε ἀμέσως θὰ εἶχε ὄλον τὸν καιρὸ νὰ γυρίσῃ πρὶν ἀπ' τὰ μεσάνυχτα. Φώναξε λοιπὸν τὸν Γιάν συνεννοήθηκε μαζί του καὶ μπαίνοντας μέσ' τὸ δάσος τράδηξε γρήγορα γιὰ τὸν καταυλισμὸ τῶν Μπαμπολοῦ.

Περπάτησε δέκα λεπτὰ περίπου, ὅταν τοῦ φάνηκε πὼς ἄκουσε ἀνθρώπινους θηματισμούς. Στάθηκε γιὰ ν' ἀκούσῃ καλύτερα. Πραγματικά, τὰ θήματα πληθιάζαν. Τότε κρύφτηκε γρήγορα πίσω ἀπὸ ἓνα δέντρο περίεργος νὰ δῆ ποιοὺς εἶναι αὐτοὺς ὁ νυχτερινὸς ὀδοιπόρος. Ξάφνου βλέπει νᾶρχεται ὁ Καπούα. Κάτω ἀπὸ τὸ φεγγάρι ἡ ἀγρικεμένη φάτσα τοῦ τρομεροῦ μάγου εἶχε κάτι τὸ διαβολικὸ. Βάδιζε γρήγορα μὲ κατεύθυνση πρὸς τὴ λίμνη. *Ἦταν φανερὸ πὼς πῆγαινε γιὰ τὴ σπηλιά τοῦ Γκρέκο. *Ἄλλὰ γιὰ ποῖο σκοπὸ; Πάντως ἡ παρουσία τοῦ μάγου ἐκείνη τὴ στιγμή ἀνησύχησε πολὺ τὸ Χούλα πού ἀμέσως σκέφτηκε.

«Τί θέλει ὁ Καπούα ἐδῶ καίμᾳ λιστα νύχτα; Κάτι δρωμοδουλειά μου μυρίζεται». Καὶ γυρίζοντας πίσω ἔρχισε νὰ παρακολουθῇ ἀ-

θέατος τὸν ἐχθρὸ τοῦ κυρίου του, φροντίζοντας νὰ μὴν τὸν χάνῃ ἀπὸ τὰ μάτια του.

Μὰ σὲ μιὰ στιγμή τὸν ἔχασε κύτταξε ἐρευνητικὰ δῶθε κείθε μὰ δὲν τὸν εἶδε.

«Περίεργο, σκέφτηκε, χάθηκε μπρὸς ἀπὸ τὰ μάτια μου. *Ὁμως ἀκούω τὰ θήματά του, πὼς γίνεται αὐτό;» ..

«Θάχῃ προχωρήσει πολὺ, σκέφτηκε πάλι. Εἶναι καὶ τὰ δέντρα μπροστὰ γι' αὐτὸ δὲν τόνε βλέπω».

Τέλος ἔφθασε κοντὰ στὴ σπηλιά καὶ χῶθηκε ξανά πίσω ἀπὸ κάτι θάμνους γιὰ νὰ παρακολουθήσῃ. Τὸν Καπούα δὲν τὸν ἔβλεπε πουθενά. Βύθισε τὸ βλέμμα του μέσ' τὰ δέντρα ἐδῶ, ἐκεῖ τίποτα.

«Κρύφτηκε φαίνεται, μουρμούρισε μέσ' ἀπὸ τὰ δόντια του ὁ Χούλα. Ποιοὺς ξέρεί τί ἐτοιμάζει ἀπόψε ὁ παμπόνηρος αὐτός. Πρέπει νᾶχω τὸ νοῦ μου». Καὶ ταμπουρωμένος ὅπως ἦταν περίμενε νὰ δῆ τί ἐπρόκειτο νὰ συμβῇ εἰς βάρος τοῦ κυρίου του καὶ ἀναλόγως νὰ ἐνεργήσῃ.

Κι' αὐτὸ πού φοβόταν ἔγινε. Σὲ μιὰ στιγμή εἶδε τὸν Γκρέκο νὰ σωριάζεται κατὰ γῆς βγάζοντας ἓνα πονεμένο βογγητό, ἐνῶ ἓνα μαχαίρι εἶχε τρυπήσει τὸ στήθος του κατὰ μυστηριώδη τρόπο.

Ὁ Χούλα πού ἡ σκηνὴ αὐτὴ τὸν ἔκανε νὰ παγώσῃ σκέφτηκε —καὶ πολὺ λογικὰ — πὼς ὁ Κα-

πούα κρυμένος κάπου εκεί κοντά πέταξε με δύναμη τὸ κοφτερό του μαχαίρι, πού καρφώθηκε στὰ πλατεῖα στήθια τοῦ γενναίου παλληκαριοῦ. Αὐτὸς τοῦ ὁ συλλογισμὸς ἐνισχύθηκε ὅταν σὲ λίγο ἀκούστηκε ἡ ἀγρία φωνὴ τοῦ Καπούα καὶ τὰ σατανικά γέλοια τοῦ πού ἀπομακρυνόντουσαν. Τότε ὁ Χούλα βγήκε ἀπὸ τὸν κρυψώνα του καὶ τρέχοντας μπήκε στὴ σπηλιά τοῦ κυρίου του.

“Ὅλοι παραμέρισαν μόλις τὸν εἶδαν κι’ αὐτὸς ὁ Γιὰν ἀκόμα, πού καθόταν δίπλα στὸ χορτάρινο προσκέφαλο τοῦ Γκρέκο. “Ἡξεραν πὼς ὁ Γκρέκο ἀγαποῦσε τὸ Χούλα καὶ πὼς τὸν εἶχε κάτι σὰν πρωτοπαλλήκαρο.

“Ὁ Χούλα ἔσκυψε μὲ θαθεῖα συντριβὴ πάνω ἀπὸ τὸν πληγωμένο κύριό του ἐνῶ τὰ μεγάλα μαύρα μάτια του γέμισαν δάκρυα. “Ὅλοι συγκινήθηκαν ἀπὸ τὴν ἀφοσίωση τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου πού ἂν καὶ ἀγριὸς εἰδειχε κείνη τὴ στιγμή αἰσθήματα πολιτισμένου.

— Γιὰν, τί ἔγινε; ρώτησε σὲ μιὰ στιγμή τὸν κίτριναῦτο φίλο του.

Τότε ὁ Γιὰν τοῦ ἐξιστόρησε ὅλη τὴ σκητὴ ὅπως τὴν ἤξερε καὶ ὅπως τὴν εἶδε. Μὰ ὁ Χούλα εἶχε τὴ γνώμη του. Εἶχε δὴ ἄλλως τε τὸν Καπούα. Γι’ αὐτὸ ἦταν βέβαιος πὼς τὸ ἀόρατο χέρι πού χτύπησε τὸν Γκρέκο, κατὰ τὴν γνώμην ὄλων δηλαδὴ,

δὲν ἦταν ἄλλο παρὰ τὸ χέρι τοῦ Καπούα πού πέταξε τὸ δολοφονικὸ μαχαίρι ἀπὸ μακρινὴ ἀπόσταση.

“Ἦταν ἡ γνώμη τοῦ Χούλα αὐτὴ καὶ γνώμη ὅπως εἶπαμε πολὺ λογικὴ. Ἐκείνη τὴ στιγμή ὁ πληγωμένος ἦρωας μας ἀνοιξε τὰ μάτια του πού φλόγιζαν ἀπὸ τὸν πυρετό. Εἶδε ὄλους τοὺς φίλους γύρω του νὰ τὸν κυττάζουν μὲ δλέμμα συμπόνιας, εἶδε καὶ τὸ Χούλα πού τὰ μάτια του ἦταν δακρυσμένα καὶ τοῦ εἶπε σιγά.

— Χούλα καλὲ καὶ πιστέ μου σύντροφε. Τρέξε πάνω στὸν καταλισμὸ καὶ προσπάθησε νὰ μάθεις μὲ τί τρόπο ὁ Καπούα γίνεται ἀόρατος. Κλέψε τὸ μυστικὸ καὶ φέρε μου το. Ὁ Καπούα μὲ μαχαίρωσε ἀπόψε. Ἐνοιωσα τὴ ζεστὴ καὶ βρώμικη ἀναπνοή του στὸ πρόσωπό μου. Ξέρω. Τὸν ἔχω δὴ δυὸ φορές πού χάθηκε μπρὸς ἀπὸ τὰ μάτια μου. Ὅμως μὴ τὸν πειράξεις. Τὸν θέλω ἐγὼ αὐτόν. Εἶναι δικός μου. Ὅταν γυρίσης πάρε καὶ τὴν Τάκου - Λη μαζί σου. Ἀκουσες;

— Ναὶ ἀφέντη Γκρέκο θὰ κάνω ὅπως μοῦ εἶπες. Πηγαίνω ἀμέσως. Καὶ γυρνώντας φώναξε τὸ Γιὰν πού εἶχε ἀπομακρυνθῆ καὶ τοῦ εἶπε πὼς θάφευγε πάλι, μὰ γιὰ νὰ ἐκτελέσῃ αὐτὴ τὴ φορὰ παραγγελία τοῦ ἀφέντη τους. Κατόπιν ἔκανε νόημα στὸν Πά-

ουλ λέγοντάς του να του δώση ένα πιστόλι. Ὁ Πάουλ πρόθυμα τοῦ ἔδωσε ένα μαζί με μιὰ δέσμη σφαίρες. Καί πέρνοντας τὸ δῶρο του βγήκε τρέχοντας ἀπὸ τὴ σπηλιά.

ΕΝΑ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟ ΘΗΡΙΟ

— Ρε Φώτη, ἀπὸ δῶ ρέ...
 — Ἄπὸ ποῦ;
 — Δὲ βλέπεις τὸ δρόμο;
 — Ὅχι δὲν τὸν βλέπω.
 — Πονόματο ἔχεις Φώτη;
 — Βλέπεις ἐσὺ κανένα δρόμο καὶ δὲ τὸν βλέπω ἐγώ;

— Κι' αὐτὸς ἐδῶ τί εἶναι;
 — Βρὲ Τσιρόγιαννε τρελλάθηκες; Ἄφου τὸν βλέπεις πῶς δὲ βγαίνει.

— Καί ἐπειδὴ δὲ βγαίνει;
 — Πῶς;
 — Κι' ἐπειδὴ δὲ βγαίνει δηλαδὴ δὲν εἶναι δρόμος;
 — Εἶναι ἀλλὰ δὲ βγαίνει.
 — Σύμφωνοι.

Τὶ σύμφωνοι μωρὲ Τσιρόγιαννε... ἄσε μας κάτω πρωτὶ-πρωτὶ καὶ δὲν ἔχω ὄρεξη.

— Ρε σύ, γιὰ δὲς ρέ... Ρε Φώτη σαχλαμαράκια, ἄμα μιὰ ὁδὸς ἔχει σταυρωτὰ κι' ἄλλες ὁδοὺς πολλοὺς, πῶς λέγονται αὐτὲς οἱ ὁδὲς;

— Πάροδοι Τσιρόγιαννε.
 — Φίνα.
 — Τότε πῶς θὰ πούμε ἕνα μικρὸ σοκάκι ὅταν εἶναι πάνω σ' ἕνα μεγάλο καὶ σταυρωτὰ;

— Παρασόκακο.

— Παρασόκακο.

— Πολὺ φίνα.

— Ὅταν λοιπὸν ἕνας μικρὸς δρόμος ποῦ εἶναι κι' αὐτὸς σταυρωτὰ πάνω σ' ἕνα μεγάλο καὶ δὲ βγαίνει πῶς λέγεται Φώτη.

— Παράδρομος Τσιρόγιαννε.

— Περιδρομος νὰ σὲ κόψη. Ἄδιέξοδος λέγεται ρε κοροϊδάρια Φώτη... Ἄμάν σὲ ἤξερα γιὰ μάπα ἀδερφάκι μου, δὲν τῶλεγα ὁμως καὶ γιὰ ἔτσι. Ὅριστε;

.....

Ὁ Στάθης ὁ Φούντας ἦταν ἕνας ἐπαγγελματίας κυνηγὸς ἀγρίων θηρίων.

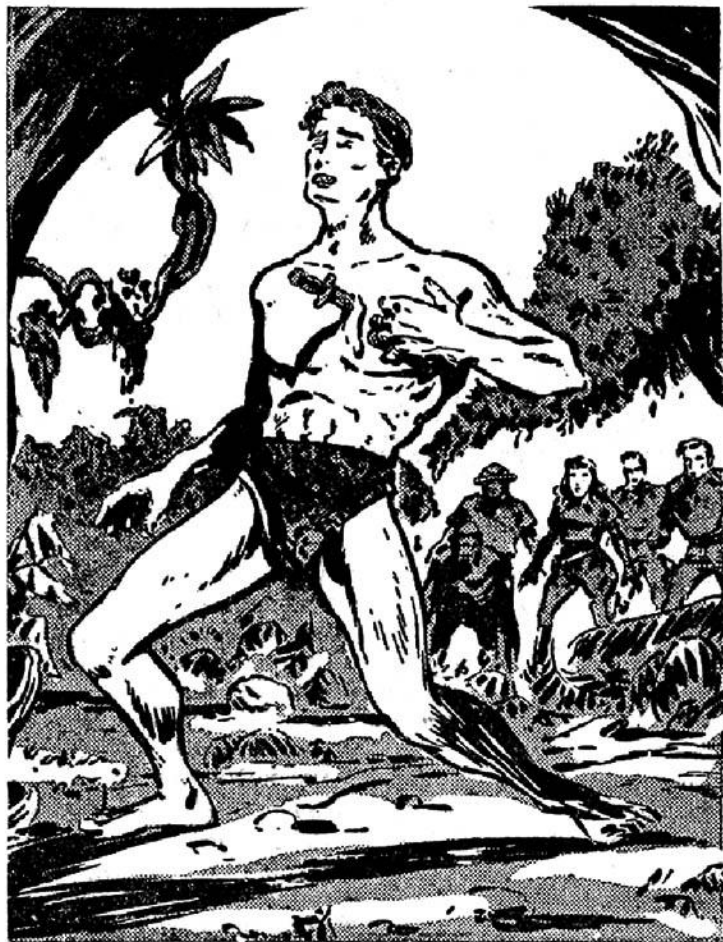
Πασίγνωστος στὶς εὐρωπαϊκὲς ἀγορὲς γιὰ τὴν ἐξαιρετικὴ ποιότητα τῶν δερμάτων (τομαριῶν) ποῦ προσέφερε, εἶχε τὴν πιὸ καλὴ πελατία.

Γι' αὐτὸ ὁ Στάθης ὁ Φούντας σήμερα εἶχε μιὰ ἀρκετὰ σεβαστὴ περιουσία. Ἦταν σχεδὸν πλούσιος.

Ὅμως ἡ δουλειὰ εἶναι δοι-λειὰ καὶ ὁ Στάθης ποῦ εἶχε περράσει πιά τὰ πενήντα δὲν ἐννοοῖσε νὰ παραιτηθῆ.

Συχνὰ ὅταν ἦταν στὴν Ἀθήνα τοῦλεγε ἢ γυναίκα του.

— Στάθη, παράτησε πιά αὐτὴ τὴ δουλειὰ. Δόξα τῷ Θεῷ ἔχεις δημιουργήσει ἕνα βιὸς ποῦ τὰ παιδιὰ μας αὔριο θὰ σὲ συχωρῶνε. Ὅμως κάθησε τῶρα στὸ σπῆτι σου νὰ ξεκουραστῆς

Είδαν τὸν Γκρέκο νὰ σωριάζεται κατὰ γῆς μ' ἓνα μαχαίρι στὰ
στήθια του.

για να χαρούμε και μεις λίγο την παρουσία σου.

— Έχει δική γυναίκα, απάντησε ο Στάθης Φούντας. Ζήσατε και σεις μονάχοι σας τόσα χρόνια. Μά κάνετε υπομονή. Αυτό το ταξίδι μου θα είναι το τελευταίο. Έχεις το λόγο μου. Κι' ο παλαίμαχος κυνηγός άφησε πάλι την όμορφη Άθίνα και πέρνοντας το Νάσο Καρανάσο, ένα άτρόμητο δακεξάχρονο παλληκάρι που ήταν άνηψιός του και δυο άλλους συνεργάτες του, τον Φώτη και τον Τσιρόγιαννο, μπαρκάρισαν για την Άλεξάνδρεια.

.....
 Έτσι οι τέσσερις Έλληνες κυνηγοί έφτασαν στη Ζούγκλα. Η έργασία τότε άρχισε συστηματική και το κυνήγι εκείνη τη χρονιά ήταν έξαιρετικό.

— Έ μωρέ παιδιά, έλεγε ο Στάθης ένθουσιασμένος, πάμε πιο καλά από όλες τις άλλες χρονιές. Φτού να μην μάς πιάση μάτι. Έχουμε δεκαπέντε μέρες μόνο εδώ και σκοτώσαμε ούτε λίγο ούτε πολύ δώδεκα θεριά. Μπράβο μας.

Και το κυνήγι προχωρούσε κανονικά.

Ένα πρωινό καθώς περπατούσαν μπλέχτηκαν σε κάτι πυκνά φυλλάματα άνακατωμένα με θάμνους και με μεγάλα κλωνιά δέντρων που δεν μπορούσαν να δγούν.

Πέσανε δηλαδή σ' ένα φυτικό τείχος τέτοιο από κείνα που στη Ζούγκλα συναντάς διαρκώς.

Έτσι οι τέσσερις κυνηγοί δρέθηκαν φυλακισμένοι μέσα σ' εκείνο το στενό χώρο ψάχνοντας να βρουν καμμιά δίοδο για να συνεχίσουν το δρόμο τους. Όμως δεν εύρισκαν.

Ξαφνικά ή φωνή του Τσιρόγιαννου άκούστηκε.

— Ρε Φώτη από δω ρέ... Δε βλέπεις το δρόμο;

— Μά αυτό δε βγαίνει Τσιρόγιαννε...

— Πονόματο έχεις ρε Φώτη, έκανε ο Τσιρόγιαννος νευριασμένος, δε βλέπεις το μονοπάτι;

Πραγματικά το μονοπάτι δεν έβγαίμε και οι δυο φίλοι άρχισαν τη λογομαχία όπως είδαμε πάρα πάνω.

Τέλος ξέμπλεξαν καμμιά φορά από κείνο το φυτικό λαβύρινθο και σε λίγο δρέθηκαν πάλι έλεύθεροι για να άναπνεύσουν τον καθαρών άέρα που ήταν τόσο άποπνιχτικός μέσα σε κείνα τα παχειά φυλλάματα.

Άρχισαν πάλι να προχωρούν κρατώντας υπό μάλης τα όπλα κατά το σύστημά τους, όταν ξαφνικά άκουσαν φοβερούς μνηθμούς που έρχόντουσαν πέρα από την πλαγιά ένός πυκνοφυ-

* Διαβάστε το τεύχος υπ' αριθ. 2.

τεμένον και αρκετά ψηλού λόφου.

— Άμάν, έκανε ο Τσιρόγιανως. Πλακώσανε έλάφαντες κύρ Στάθη μου.

— Δέν είναι έλέφαντας έκανε ο Φώτης. Σά φωνή ίπποπόταμου μοιάζει. Έν τώ μεταξύ οί μυκηθμοί έξακολούθησαν πιό δυνατοί κι' άμέσως στο στρίψιμο του λόφου παρουσιάστηκε ή τρομερή σιλουέττα του πιό άγριότερου ζώου τής Ζούγκλας του Ρινόκερω.

ΧΟΥΛΑ Ο ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ

Ή Τάκου - Λη εκείνη την ήμερα είχε κακά προαισθήματα. Τύπος νευρικός και άνήσυχος ή πώς ήταν δέν μπορούσε να μην προαιστανθή πώς κάτι θα συνέβαινε. Γι' αυτό ή έρωτευμένη Βασίλισσα βλέποντας τή μεγάλη έτοιμασία του Καπούα και τις μυστικές συναντήσεις του με τον άρχιερέα Κάγια - Μούγια καταλάβαινε πώς κάποια δραμοδουλιά έτοιμάζουν. Τό δράδυ μάλιστα σαν έμαθε άπό την πιστή της Χάο πώς ο Καπούα έφυγε, μαύρες σκέψεις τής ήρθαν στο μυαλό.

— Χάο είπε στη φιλενάδα της που την κύτταζε λυπημένα. Χάο, φοβάμαι πολύ αυτόν τόν καταραμένο μάγο. Ποι πάει αυτή την ώρα; Μήπως πάει σε κείνον; Μήπως του κάμει κανένα κακό; Πώς θα μάθουμε Χάο;

Ή έρωτευμένη βασίλισσα των Μπαμπαλου έκείνη τή στιγμή έμοιαζε σαν μιá τίγριδα που πιάστηκε σε παγίδα. Βημάτιζε πάνω κάτω μέσα στη μεγάλη κλύβα της και τὰ μάτια της είχαν πάρει μιá σκληρή έκφραση. Τό καλλίγραμμο και γεροδεμένο κορμί της άναταράζονταν κάθε τόσο και τὰ κατακόκκινα σαρκωμένα χείλια της ήταν σφιχτά. Ή Χάο που άγαπούσε πολύ την Τάκου-Λη λυπώταν μα δέν είχε τή δύναμη σε τίποτα να την βοηθήσει. Γι' αυτό μόνο περιοριζόταν να την κυττάζει πονεμένα λέγοντάς της που και που κανένα παρηγορητικό ή καθουχαστικό λόγο. Κι' έτσι έμεινε κοντά της εκείνο τό δράδυ για να τής κάμη συντροφιά και προσπαθώντας να τής γλυκάνη κάπως τό μεγάλο της πόνο...

Μα σε λίγο έφτασε ή βαθειά νύχτα. Τό φεγγάρι πιά έγειρε προς τὰ δεξιά πράγμα που φανέρωνε πώς ήταν περασμένα μεσάνυχτα.

Όμως ή Τάκου - Λη δέν ήθελε να πλαγιάσει. Ό νους της γύριζε κει κάτω προς τή λίμνη με τους θεόρατους κροκόδειλους που δίπλα της ήταν μιá σπηλιά, τό μικρό σπήτι του άγαπημένου της Γκρέκο, του ώραιότερου και δυνατώτερου άντρα δλης τής Ζούγκλας.

Ό, πόσο θα ήθελε να βρισκόταν εκεί. Πόσο λαχταρούσε να

σφίξη στην ζεστή άγκαλιά της τὸ γερὸ κορμὶ τοῦ Γκρέκο, τοῦ ἀτρόμητου καὶ γενναίου παλληκαριοῦ ποῦ τῆς ἔκλεψε τὸ νοῦ καὶ τὴν καρδιά της. . .

Βήματα ἀνθρώπου ποῦ πλησίαζαν τὴν καλύβα ξάφνιασαν τὶς δυὸ γυναῖκες. Πετάχτηκαν φοβισμένες καὶ κύτταξαν πρὸς τὴν πόρτα ποῦ ἀνοίξε κείνη τὴ στιγμή καὶ πρόβαλε ἡ μορφή τοῦ Χούλα.

Ἡ βασίλισσα τῶν Μπαμπαλοῦ τρόμαξε ἀπὸ τὴ θλιμένη μορφή τοῦ ἀγρίου, κατάλαβε ἀμέσως πὼς κάτι σοβαρὸ συμβαίνει κι' ἔτρεξε κοντὰ του ἐνῶ στὸ πρόσωπό της ἦταν ζωγραφισμένη ἡ ἀγωνία.

— Χούλα τί ἔγινε; ρώτησε κυττάζοντάς τον μέσα στὰ μάτια.

Τότε ὁ Χούλα τῆς ἐξήγησε τὶ συνέβη, τί εἶδε τί ἄκουσε καὶ τί τοῦ εἶπε ὁ κύριός του νὰ κάμη.

— Ἡ Τάκου - Λή ποῦ τὰ προαισθήματα της βγῆκαν ἀληθινὰ καὶ λυπημένη σὲ βαθμὸ ἀφάνταστο ἔνωισε δυὸ δάκρυα νὰ κυλᾶνε στὸ ὄμορφο πρόσωπό της. Ὅμως ὁ Χούλα ποῦ ἤξερε τὴν ἀγάπη τῆς βασίλισσας του γιὰ τὸν Γκρέκο κι' ἔβλεπε τώρα τὸν ψυχικὸ της πόνο τῆς εἶπε.

— Τάκου - Λή. Τὰ ἱερὰ πνεύματα τῶν Μπαμπαλοῦ θὰ βοηθήσουν τὸν κύριό μου, νὰ γιατρευτῆ. Ὁ κύριός μου ἔχει ἓνα βο-

τάνι ποῦ γιατρεύει ὅλες τὶς ἀρρώστειες. Ἄς μὴ φοβᾶται ἡ βασίλισσά μου, ὁ Γκρέκο θὰ γίνη καλά. Τώμα ὅμως ἔχω νὰ κανονίσω τὴν παραγγελία τοῦ κυρίου μου. Μόλις τελειώσω βερθω νὰ σὲ πάρω νὰ φύγουμε.

Κι' ἀνοίγοντας τὴν μικρὴ πόρτα τῆς καλύβας χάθηκε μὲς τὰ σκοτάδι.

.....

Ὁ Χούλα ἤξερε καλὰ τὸν Καπούα γι' αὐτὸ εἶχε ὑπ' ὄψιν του πὼς γιὰ νὰ πολεμηθῆ χρειάζοταν καταποσσύνη καὶ πονηριά. Σκέφτηκε λοιπὸν νὰ τὸν κατασκοπεύσῃ γιὰ νὰ δῆ πὼς μπορεῖ νὰ μάθῃ τὸ φοβερὸ μυστικὸ.

Ὅμως ἀμέσως ἄλλαξε γνώμη.

«Ἔτσι θ' ἀργήσω, σκέφτηκε. Ὅ,τι εἶναι νὰ μάθω πρέπει νὰ τὸ μάθω ὡς τὸ πρῶτ. Ὁ κύριός μου εἶναι ἀρρωστος καὶ ἡ Τάκου-Λή μὲ περιμένει. Δὲ γίνεται ἀλλοιῶς».

Κι' ἀλλάζοντας δρόμο ἔτρεξε στὴν καλύβα του ποῦ ἦταν κλειστὴ καὶ ἐγκαταλειμένη ἀπ' τὸν καιρὸ ποῦ ἔφυγε. Μπήκε μέσα κι' ἔκλεισε τὴν πόρτα γερά. Τράβηξε ἀπὸ μιὰ γωνιά ἓνα μαῦρο τομάρι πάνθηρος τὸ ἔκοψε μὲ τὸ μαχαίρι του κι' ἔφτιασε μ' αὐτὸ μιὰ πρόχειρη κουκούλα. Τῆς ἄνοιξε δυὸ τρύπες στὴ θέση τῶν ματιῶν καὶ τὴν προβάρισε γιὰ νὰ δῆ ἂν ἦταν ἐν τάξει. Ἀφοῦ διαπίστωσε πὼς ὅλο τὸ κεφάλι του

Παρουσιάστηκε ή τρομερή σιλουέττα του άγριώτερου ζώου
της ζούγκλας.

κρύβεται και δέν γνωρίζεται καθόλου, φόρεσε την περίεργη αυτή μουτσούνα, εξέτασε τὸ πιστόλι του και βγήκε με προφύλαξη έξω κατευθυνόμενος πρὸς τὴν καλύβα του Καπούα. Ἀκούμπησε τὸ αὐτί του στὰ καλάμια μὰ δέν ἄκουσε τίποτα. Κατάλαβε τότε πὼς ἦταν στὴν καλύβα τοῦ Κάγια - Μούγια. Ἐτρεξε γρήγορα πρὸς τὰ ἐκεῖ και φροντίζοντας νὰ μὴν κάνη θόρυβο, ἀνέθηκε σ' ἕνα δέντρο πού τὰ κλαδιά του σκέπαζαν ὄλη τὴ σκεπή τῆς καλύβας τοῦ Κάγια - Μούγια. Σὲ λίγο δρέθηκε πάνω στὴ

σκεπή. Τράβηξε με προσοχή ἕνα καλάμι τοποθετώντας τὸ κεφάλι του κατὰ τέτοιο τρόπο πού νὰ μπορῆ και νὰ βλέπη και ν' ἀκούη συγχρόνως. Τὰ κλαδιά και τὰ φύλλα τοῦ δέντρου τὸν προφύλασσαν κι' ἔτσι μπορούσε νὰ κάνη τὴ δουλειά του ἀνεμόχλητος.

Μέσα στὴν καλύβα ὁ Καπούα και ὁ Κάγια - Μούγια συζητούσαν.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ

— Μὰ πὼς γίνεται αὐτό; ρώτησε σὲ μιὰ στιγμή ὁ Κάγια -

Μούγια γεμάτος έκπληξη.

— "Άκουσε, του είπε ο Καπούα, θά σου εξηγήσω. Χρόνια πολλά παιδεύτηκα για να βρω έναν τρόπο που να γίνεται κα- νείς άορατος.

Σκέψου Κάγια - Μούγια πό- σο επικίνδυνος είναι ένας έχθρός όταν δεν τον βλέπεις. Μ' αυτό το μέσο λοιπόν υπολόγιζα να έ- ξολοθρέψω όλους τους έχθρους της φυλής μας αρχίζοντας από τον Γκρέκο και καταλήγοντας στους Μπαγκκούπας.

Πέρασε καιρός, χρόνια. "Όμως τ' όνειρό μου έγινε πραγματικό- της. Και με μια σύνθεση από δι- άφορα θότανα που τον τρόπο της κατασκευής της τον ξέρω μό- νον εγώ, έφτιαξα το μυστηριώ- δες αυτό φίλτρο που μόλις το μυρίσης άμέσως χάνεσαι. Γίνε- σαι άορατος. "Όμως αν οι άλ- λοι δε σε βλέπουνε, έσύ βλέπεις τον έαυτό σου. Κι' όταν πάλι θέλεις να ξαναγίνης όρατός τό- τε μυρίζεις ένα φυλλαράκι διά- φνης που σέρνεις πάντα μαζί σου. "Υπάρχει όμως και κάτι άλλο άκόμα. Το φίλτρο αυτό έ- χει ένα άσπονδο έχθρό. Το δόν- τι του φιδιού. "Όποιοιδήποτε φιδιού. Σ' αυτόν λοιπόν τον αν- θρωπο που έχει άπάνω του κρε- μασμένο πάντα ένα δόντι φιδι- ού, το φίλτρο αυτό δεν έχει δύ- ναμη να ενεργήση· είναι άχρη- στο.

Δηλαδή όταν έσύ τύχη να έ-

χης ένα δόντι φιδιού άπάνω σου και εγώ να γίνω άορατος, έσύ θα με βλέπεις. Το δόντι αυτό έχει την καταπληκτική ιδιότητα να έξουδετερώνη τη μαγική δύ- ναμη του φίλτρου. Γι' αυτό λοι- πόν το μόνο ζώο που βρίσκεται στη γή και που γι' αυτό δεν ί- σχύει το φίλτρο, είναι το φίδι.

"Ό Χούλα κρυμένος μέσα στα πυκνά φύλλα του προστατευτι- κού δέντρου δεν έχασε ούτε μια λέξη από τα λόγια του Καπούα. "Η χαρά του ήταν μεγάλη που έ- μαθε το μυστικό της δύναμης του φιδιού δοντιού.

«"Άς είναι κι' αυτό, σκέφτηκε. Τούλάχιστον τώρα ό κύριός μου δεν θα βρίσκεται έκτεθειμένος στον κίνδυνο του άοράτου έχ- θρού.

Είναι κάτι κι' αυτό. "Αργότε- ρα κανονίζουμε τον Καπούα και του πέρνουμε τη συνταγή για το φίλτρο».

Και προσέχοντας να μη γίνη άντιληπτός άρχισε να κατε- βαίνει όταν άκουσε το Κάγια - Μούγια να λήη στον Καπούα.

— Μεγάλε Καπούα. Θα ήθε- λα να δώ αν πραγματικά σκό- τωσες το μεγάλο έχθρό μας και να δοκιμάσω άκόμα τη χαρά του ανθρώπου που αισθάνεται όταν είναι άορατός. Γι' αυτό θέλω αϊ- ριο το μεσημέρι να μου δώσης να μυρίσω το μαγικό σου φίλτρο κι' έτσι άθέατος να κατεβώ στη σπη- λιά του Γκρέκο· κι' αν έτυχε το

δικό σου χέρι νά λαθέψη τὸ δικό μοι θὰ τὸν ἀποτελειώσῃ.

— Ἀρχιερέα Κάγια - Μούγια τοῦ ὁπάντησε ὁ Καπούα, εὐχαριστημένος. Θὰ γίνῃ ὅπως διατάξῃς. Ἀύριο τὸ μεσημέρι θάρθω στὴν καλύβα σου μὲ τὸ φίλτρο.

Γρηγόρος σὰν αἴλουρος ὁ Χούλα, κατέβηκε καὶ τρέχοντας κρύφτηκε πίσω ἀπὸ τὰ δέντρα. Ἦταν καιρὸς γιατί ἀμέσως φάνηκε ὁ Καπούα ποὺ πήγαινε πρὸς τὴν καλύβα του.

Ὁ Χούλα τότε βαδίζοντας προφυλαχτικὰ προχώρησε λίγο καὶ φθάνοντας στὴν καλύβα τῆς Τάκου - Λή ἔβγαλε τὴ μάσκα καὶ μῆκε.

Ἡ ἄμορφη βασίλισσα ἀνειλήφθηκε ἀπὸ τὸ χαρούμενο πρόσωπο τοῦ Χούλα πῶς κἀτι καλὸ ἀνακάλυψε καὶ πηγαίνοντας κοντά του τὸν ρώτησε μὲ ἀγωνία.

— Χούλα, τί ἔγινε;

— Θὰ τὰ ποῦμε ἀργότερα, τῆς εἶπε· τώρα εἶναι ὥρα νὰ φύγουμε. Μὴν ἀργῆς Τάκου - Λή γιατί πρὶν ξημερώσῃ πρέπει νὰ βρισκόμαστε κοντὰ στὸ Γκρέκο.

Ἡ Τάκου - Λή τότε πήρε τὸ μαχαίρι τῆς ποὺ ἦταν καρφωμένο ἀνάμεσα στὰ καλάμια τῆς καλύβας καὶ ἐτοιμάστηκε ν' ἀκολουθήσῃ τὸ Χούλα ποὺ τὴν περίμενε. Ὅμως θυμήθηκε τὴ Χάο καὶ γυρνώντας νὰ τὴ χαιρετήσῃ εἶδε τὰ μάτια τῆς κο-

πέλλας δακρυσμένα. Λυπήθηκε τότε τὴ μικρὴ φίλη τῆς κι' ἔστερα ἀπὸ μικρὴ σκέψη τῆς εἶπε

— Χάο ἔλα μαζί μου.

Ἡ ἄμορφη ἀγριοπούλου τότε χωρὶς ἄλλη πρόσκληση ἀκολούθησε χαρούμενη τὴ φιλενάδα, καὶ βασίλισσά τῆς.

Σὲ λίγο ἔχον βγῆ ἀπὸ τὸν καταυλισμὸ καὶ προχωροῦσαν μὲ βῆμα γοργὸ μέσα στὸ δάσος
ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΟΥ ΦΙΔΙΟΥ

Γλυκοχάραζε ὅταν ὁ Χούλα μὲ τὴν Τάκου—Λή καὶ τὴ Χάο ἔφτασαν στὴ σπηλιὰ.

Ἡ βασίλισσα ποὺ ἀνυπομονοῦσε νὰ μάθῃ νέα γιὰ τὴν κατάσταση τοῦ ἀγαπημένου τῆς, ἔτρεξε γρήγορα καὶ μπῆκε πρώτη.

Ἀμέσως ὅμως σταμάτησε, τὰ γλυκὰ ὄμια τῆς πήραν μιὰ ἔκφραση χαρούμενη. Ὁ Γκρέκο ἦταν ξαπλωμένος στὰ χόρτα μὰ ἥσυχος καὶ ἤρεμος. Δίπλα του ἕνας κοντόχονδρος λευκὸς τοῦ ἔκανε συντροφιά συζητώντας του.

Μόλις τὸ ἔρωστο παλληκάρι εἶδε μπροστά του τὴν Τάκου—Λή, ἡ πικραμένη ὄψη του γαλήνεψε.

— Γλυκειά μου Τάκου - Λή, τῆς εἶπε, ἀπλώνοντας τὰ χέρια του, μὲ πόση ἀγωνία σὲ περίμενα.

Ἡ βασίλισσα τῶν Μπαμπανλού ἔτρεξε κοντά του καὶ πέφτοντας πάνω στὰ πλατεῖα στήθια τοῦ ἀνδρὸς ποὺ ἀγαποῦσε ξέσπασε σὲ ἀναφυλλητὰ .

Ὁ Πατατίας — γιατί αὐτὸς ἦταν ποὺ ἔκανε συντροφιά τοῦ Γκρέκο — μόλις εἶδε τὴν ὁμορφὴ ἀραπίνα, κατάλαβε πὼς ἦταν ἡ ἀγαπημένη τοῦ ἡρώα μας καὶ κάνοντας νόημα στὸ Χούλα καὶ στὸ Γιὰν βγήκαν διακριτικὰ ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά.

Πέρασε ἀρκετὴ ὥρα καὶ τότε ὁ Χούλα σκέφτηκε πὼς πρέπει νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν κύριό του γιὰ τὴν μεσημβρινὴ ἐπίσκεψη τοῦ Κάγια - Μούγια καὶ συγχρόνως γιὰ τὴν ἀπαραίτητη ἐξεύρεση τοῦ φιδίσου δοντιοῦ ποὺ θὰ ἦταν — ὅπως μάθαμε — ὁ μόνος τρόπος ἐξουδετερώσεως καὶ συνεπῶς ἀσφαλείας κατὰ τῆς τρομερῆς καὶ ἀόρατης δυνάμεως τοῦ μάγου Καπούα.

Μπήκε λοιπὸν στὴ σπηλιά καὶ ἐξιστόρησε μπροστὰ στὴν Τάκου - Λη ὅλη τὴ συζήτηση τοῦ Καπούα καὶ τοῦ Κάγια - Μούγια, προσθέτοντας του πὼς πρέπει γρήγορα νὰ προμηθευτοῦν ἀπὸ τὰ δόντια τοῦ φιδιοῦ καὶ μάλιστα πρὶν τὸ μεσημέρι.

Ὁ Γκρέκο καὶ ἡ Τάκου - Λη ποὺ ἀκουσαν μὲ κατάπληξη αὐτὴ τὴν ἱστορία εὐχαριστήθηκαν πολὺ.

— Φαντάσου Χούλα τί ἔχει νὰ γίνῃ τὸ μεσημέρι, εἶπε ὁ Γκρέκο ἐνῶ τὰ μάτια του ἀστράψαν ἀπὸ τὴ σκέψη πὼς κρατοῦσε πιά τοὺς ἐχθροὺς του στὰ χέρια του.

— Ναι ἀφέντη Γκρέκο. Ὁμως

μὴ ξεχνᾶς πὼς πρέπει νὰ βροῦμε πρῶτα τὰ δόντια τοῦ φιδιοῦ, ἔκανε μὲ ἀνυπομονησία ὁ Χούλα.

— Δίκηο ἔχεις, τοῦ εἶπε ὁ Γκρέκο. Ἄκουσε τώρα τί θὰ κάνῃς. Θὰ πάρῃς τὸν Γιὰν καὶ θὰ πάτε πρὸς τὸ μεγάλο λόφο. Πάνω στὴν κορυφὴ θὰ δῆς ἓνα χοντρὸ γέρικο δέντρο ποὺ δὲν ἔχει καθόλου κλαδιά. Τοῦ ἔχει μείνει μόνον ὁ κορμὸς του ποὺ εἶναι κι' αὐτὸς κούφιος μέχρι κάτω. Κεῖ μέσα εἶναι φωληὰ μεγάλων φιδιῶν. Ἄναψε ξερὰ κλαδιά καὶ φρόντισε ὁ καπνὸς νὰ μπῆ στὸ κούφωμά του. Ἔτσι θὰ δῆς πὼς θ' ἀρχίσουν νὰ βγαίνουν τὰ φιδία ἀπ' τὴ τρύπα ζαλισμένα. Τάτε εὐκολὰ μπορεῖ νὰ σκοτώσῃς ὅσα θέλεις.

Ὁ Χούλα χωρὶς νὰ χάνῃ καιρὸ ἀρπάξε τὸ δόρυ του καὶ πέονοντας μαζὺ του τὸν Γιὰν τράβηξαν κατὰ τὸ μεγάλο λόφο. Μὰ δὲν περπάτησαν πολὺ ὅταν πρόβαλε μπροστὰ τοὺς τ' ὁμορφὸ καὶ εὐγενικὸ λεοντάρι.

— Ὁ Κίτσος ἔκανε μὲ χαρὰ ὁ ἄγριος φίλος μας βλέποντας τὸ ὁμορφὸ ζῶο ποὺ τοὺς ἀκολουθοῦσε.

Εἶχαν φτάσει κοντὰ στὸ λόφο κι' ἐτοιμαζόντουσαν νὰ μαζέψουν τίποτα ξερὰ χόρτα γιὰ ν' ἀνάψουν φωτιά. Μὰ τότε προσεξαν πὼς ὁ Κίτσος εἶχε κι' αὐτὸς σταθῆ κυττάζοντας ἀγριεμένα πάνω σ' ἓνα δέντρο,

Ὁ Χούλα καὶ ὁ Γιάν κύτταξαν πρὸς τὴν κατεύθυνση αὐτὴ καὶ εἶδαν ἕναν γιγάντιο πύθωνα πού ἦταν πάνω στὸ χοντρὸ κλαδί ἑνὸς δέντρου ἔτοιμος νὰ πέση πάνω στὸ λεοντάρι πού τὸν κύτταζε μουγκρίζοντας.

— Κίτσο τραβήξου φώναξε ὁ Χούλα, βγάζοντας τὸ πιστόλι ἀπὸ τὴ μέση του.

Μὰ τὸ ζῶο μὲ τὴ κοκκινόχρυση χαίτη δὲν ἤξερε ἀπ' αὐτά. Καὶ δίνοντας ἕνα σάλτο ἄρπαξε μὲ τὰ φοβερὰ δόντια του, τὴν οὐρὰ τοῦ φιδιοῦ πού τὸ ξετύλιξε γρήγορα τραβώντας το μὲ οὐρὴ πρὸς τὰ κάτω.

Ὅμως τὸ λεοντάρι δὲν πρόλαβε νὰ μετακινηθῆ καὶ τὸ φίδι πέφτοντας κουλουριάστηκε ἀπτόμα γύρω ἀπὸ τὸ κορμὶ τοῦ λεονταριοῦ πού ἔβγαλε ἕνα τρομερὸ βρυχηθμὸ κουνώντας μὲ μανία δῶθε κείθε τὸ κεφάλι του. Σ' ἕνα λεπτὸ ὁ γιγάντιος πύθωνας εἶχε ζώσει σφιχτὰ τὸ εὐγενικὸ ζῶο πού ἄρχισε νὰ κἀνη ὑπεγνωσμένες προσπάθειες γιὰ ν' ἀπαλλαγῆ ἀπ' αὐτὸ τὸ δυνατὸ σφίξιμο τοῦ φοβεροῦ ἔρπετοῦ καὶ πού ἔκανε τὰ κόκκαλά του νὰ τρίζουν.

Τότε καὶ στὴν πιὸ κρίσιμη ὥρα ὁ Γιάν σκέφτηκε νὰ δράσει.

Σὲ λίγο εἶχαν βγῆ ἀπὸ τὸν καταυλισμὸ καὶ προχωροῦσαν μὲ βῆμα γοργὸ μέσα στὸ δάσος.

Ἔτοιμάσε τὸ τόξο του τοποθετώντάς πάνω σ' αὐτὸ κανονικά ἕνα βέλος. Ἐκανε νόημα στὸ Χούλα νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ καὶ προχωρώντας σιγὰ καὶ μεθοδικά, προσπαθοῦσε νὰ βρῇ τὴν εὐκαιρία νὰ τὸ καρφώσῃ στὸ κορμὶ τοῦ φιδιοῦ. Μὰ τὸ ἐπιχειρήμα ἦταν πολὺ δύσκολο. Ἐπρεπε νὰ δοθῇ μεγάλη προσοχὴ στὴ σκόπευση γιατί ὑπῆρχε φόβος ἀπὸ ἕνα κακὸ χειρισμὸ τοῦ ὄπλου νὰ πληγωθῇ θανάσιμα τὸ λεοντάρι.

— Πρόσεχε Γιάν, τοῦ φώναξε ὁ Χούλα. Πρόσεχε τὸν Κίτσο. Ὅμως ὁ Γιάν δὲν ἔπιανε τὸ τόξο πρώτη φορά στὰ χέρια του, καὶ δὲν ἦταν ἡ πρώτη φορά πού βρέθηκε ἀντιμέτωπος σὲ μιὰ τέτοια δύσκολη στιγμή. Γι' αὐτὸ εἶπε στὸ Χούλα χαμογελαστά.

— Ὁ Γιάν ἦταν τὸ πρωτοπαλλήκαρο τοῦ Γκούσα. Ἄς μὴ φοβᾶται λοιπὸν ὁ φίλος Χούλα.

Ἐν τῷ μεισθῷ ἡ τρομερὴ πάλη ἐξακολουθοῦσε. Σὲ μιὰ στιγμή τὸ λεοντάρι ἐβγαλε ἕνα δυνατὸ μούγκρισμα καὶ σωριάστηκε κάτω τινάζοντας μὲ δύναμη τὰ πισινὰ του πόδια. Ἡ στιγμή ἦταν ἡ πιὸ κατ'ἀλλήλη γιὰ τὸ Γιάν. Πῆγε γρήγορα κοντὰ στὸν δύστυχο Κίτσο πού ἀγωνίζονταν μάταια ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸν ἐχθρὸ του κι' ἄρχισε νὰ κλωτσάῃ τὸ φίδι στὸ κεφάλι ἀναγκάζοντάς το ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα του. Αὐτὸ πού ἤθελε ὁ κίτρινος

φίλος μας τὸ πέτυχε. Σ' ἕνα δυνατό χτύπημα τοῦ Γιάν τὸ φίδι τέντωσε τὸ λαιμὸ του καὶ ἀνοίξε τὸ μυτερὸ στόμα του τρωσπαθώντας νὰ δαγκάσῃ τὸ πόδι τοῦ ἐπίμονου ἐνοχλητικοῦ. Τότε σηματοδεύοντας γρήγορα ὁ Γιάν, σφίγησε ἕνα τόξο μέσα στὸ λαρύγγι τοῦ πύθωνα πού ἀπ' τὸ δυνατόν πόνο πού ἐνοίωσε χαλάρωσε τὸ σφίξιμό του κι' ἄρχισε νὰ ξεκούλουριάζεται μὲ δυνατὰ τινάγματα. Τὸ λεοντάρι ἐλεύθερο πιά σηκώθηκε καὶ ἀνοίγοντας τὸ φοβερὸ στόμα του ἔκοψε στὰ δύο τὸ φίδι πού ξεψύχησε πλέοντας στὸ κρῦο αἷμα του. Ἀμέσως ὁ Χούλα τράβηξε τὸ τσεκούρι ἀπὸ τὴ μέση του καὶ μ' ἕνα χτύπημα ἔκοψε τὸ κεφάλι τοῦ ἀψυχου πιά ἔρπετοῦ, τὸ κάρφωσε πάνω στὸ δόρυ του καὶ εἶπε στὸ σύντροφό του.

— Εἶσαι καὶ σὺ γενναῖο παλλήκαρι Γιάν. Ὁ κύριός μας θὰ εὐχαριστηθῇ πολὺ ὅταν τοῦ πῶ τὸ ἐξυπνο κόλπο σου. Καὶ ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν Κίτσο τράβηξε γραμμὴ γιὰ τὴ σπηλιά.

Ο ΑΡΧΙΕΡΕΑΣ ΚΑΓΙΑ - ΜΟΥΓΙΑ

Μεσάνυχτα.

Τὸ ἀργυρὸ φεγγάρι δρισκόταν κατακόρυφα ρίχνοντας τὶς λαμπερὲς ἀκτῖνες του στὴ γῆ καὶ τὸ νυχτερινὸ δροσερὸ ἀεράκι πού φυσοῦσε ἀνάμεσα στὶς φυλλωσιές τῶν δέντρων εἶχε ἀποκοιμήσει

Καὶ σηκώνοντας τὸ σῶμα τοῦ ἀγρίου τὸ ἐβγαλεῖ ἔξω ἀπὸ τῆ σπηλιά.

πιὰ ὅλους τοὺς φίλους μας ποὺ ροχάλιζαν μακαριῶς μέσα στὶς σκηνές του καὶ κάτω ἀπὸ τὶς μεγάλες κουνουπιέρες τους.

Μόνον ὁ Γκρέκο, ὁ Χούλα καὶ ἡ Τάκου - Λη' ἔμεναν ἄγρυπνοι μὲς στὴ σπηλιὰ περιμένοντας ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή νὰ φανῆ ὁ Κάγια - Μούγια ποὺ δὲν εἶχε ἔρθει ἐκεῖνο τὸ μεσημέρι ὅπως νόμιζαν. Ὁ καθένας τους τῶρα κρατοῦσε ἀπὸ ἓνα δόντι τοῦ φιδιοῦ ποὺ σκότωσε ὁ Γιὰν κι' ἔτσι θὰ μπορούσαν νὰ βλεπαν ὅλες τὶς κινήσεις τοῦ ὑπουλοῦ ἀρχιερέα.

— Τώρα θὰ νομίξη ὁ Κάγια - Μούγια πῶς εἶναι ἀόρατος, εἶπε ὁ Γκρέκο χαμογελώντας. Γι' αὐτὸ ἄς τὸν ἀφήσουμε νὰ πλησιάσῃ χωρὶς νὰ τὸν κυττάζουμε γιὰ νὰ μὴ μᾶς ἀντιληφθῆ.

Καὶ κρατώντας τὴν ἀναπνοή τους περίμεναν τὴν ἐμφάνιση τοῦ ἐχθροῦ ποὺ ξαφνικὰ πρόβαλε μέσ' ἀπ' τὰ δέντρα. Σιγὰ-σιγὰ καὶ μὲ ἀργὸ βᾶδισμα ἔφτασε ἔξω ἀπ' τὴ σπηλιὰ. Κύτταξε μέσα καὶ βλέποντας τὸν Γκρέκο ξαπλωμένο ἀλλά... ζωντανό, ὀπίσθησεν καὶ βγάζοντας ἓνα μαχαίρι ἀπὸ τὴ μέση του προχώρησεν

πρός τὸν δῆθεν ἀνύποπτο ἥρωά μας καὶ μὲ μάτια ποῦ ἔλαμπαν ἀπὸ κακία καὶ μίσος σήκωσε τὸ ὀπλισμένο χέρι του γιὰ νὰ χτυπήσῃ τὸν Γκρέκο.

Ἐνας πυροβολισμὸς ἀκούστηκε τότε καὶ ὁ ἀρχιερέας Κάγια - Μούγια κυλίστηκε σὰν ἀμορφος ὄγκος κατὰ γῆς ψιθυρίζοντας.

— Καπούα μὲ πήρες στὸ λαϊμό σου.

Τότε ὁ Χούλα κρατώντας τὸ πιστόλι ποῦ ἀχνιζε ἀκόμη φώναξε στὸν ἀρχιερέα.

— Κάγια - Μούγια φαρμακερὴ ὀχιά, ἔχασες.

Καὶ σηκώνοντας τὸ ἀναίσθητο σῶμα τοῦ ἀγρίου τὸ ἔδγαλε ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά.

— Καλὴ ἀρχὴ μουρμούρισε ἡ Τάκου Λή ποῦ γύρισε ἱκανοποιημένη κι' ἀγκάλιασε τὸν ἀγαπημένο της.

ΤΟ ΚΛΑΜΑ ΤΟΥ... ΜΩΡΟΥ

Ὁ κρότος τοῦ πιστολιοῦ τοῦ Χούλα, ὅπως ἦταν ἐπόμενο ξύπνησε τὸν Πατατία, ποῦ κοιμώταν ἔξω ἀπὸ τὴν πορτίτσα τῆς σκηπῆς του, ποῦ ἀνακάθησε τρομαγμένος στὸ κρεββάτι του.

— Τί συμβαίνει Θάνο; ρώτησε τὸ φίλο του, ποῦ κοιμόταν μέσα στὴ σκηπῆ.

Ὅμως ὁ φίλος του δὲν τοῦ ἀπάντησε.

Ἦταν φανερὸ πῶς ὁ Θάνος

δὲν ἄκουσε τὴν ἐρώτηση τοῦ Πατατία.

«Μωρέ, σκέφτηκε ὁ χοντρός, ὕπνο ποῦ σοῦ τὸν κάνει! Φτοῦ σου πουλάκι μου καὶ νὰ μὴ βρακαθῆς».

— Τί ἔγινε Πατατία; ἀκούστηκε ἀξαφνα ἡ φωνὴ τῆς Μαιρῆς μέσ' ἀπὸ τὴ σκηπῆ.

— Μπᾶ, ξύπνησες γοργόνα μου; ἔκανε κοροϊδευτικὰ ὁ φίλος μας. Τὰ δικά σου τ' αὐτὰ βλέπω εἶναι πιὸ εὐαίσθητα ἀπὸ τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ σου.

— Βρέ, ἄστ' αὐτὰ καὶ λέγε...

— Τί νὰ πῶ βρέ Μαράκι; Τόση ὄρα δὲ λέω;

— Μωρὲ τί ἔγινε σὲ ρωτῶ Τί κρότος ἦταν αὐτός;

— Ἔσκασε σαμπρέλλα.

— Τί εἶπες;

— Σαμπρέλλα ἔσκασε, εἶπα.

— Τρελλάθηκες μωρὲ Πατατία; Ποῦ βρέθηκε μωρὲ σαμπρέλλα στὴ Ζούγκλα; Βλέπεις κανένα αὐτοκίνητο 'δῶ πέρα ἐσύ;

— Ἐγώ; ὄχι.

— Τότε;

— Βρέ Μαιρῆ, τὴν κουτὴ μὰς παρασταίνεις; Δὲν ἄκουσες κοτζαμάμ πιστολιά, παρὰ ὀρωτῆς τί ἔγινε;

— Δὲν ἄκουσα γιατί κοιμώμουνα.

— Τότε πῶς ξύπνησες ἀφοῦ δὲν ἄκουσες;

— Οὐφ, μωρὲ Πατατία, μ' ἔσκασες. Εἶσαι ντιπ βλάκας κα-

κομοίρη μου και δεν καταλαβαίνεις.

— Μωρ' εγώ είμαι βλάκας ή έσύ που δεν καταλαβαίνεις που εγώ κατάλαβα ότι έσύ δεν κατάλαβες εκείνο που κατάλαβα εγώ. Κατάλαβες;

— Σκάσε Πατατία γιατί θα σηκωθώ άπάνω, έκανε μισοαστεία ή Μαίρη, ή όποια, έδω που τ'ά λέμε, είχε νευριαστή από τη λίμα του χοντρού.

Έκείνη τη στιγμή ένα περίεργο στρίγγλισμα σαν κλάμα μικρού παιδιού άκούστηκε από την πλευρά της λίμνης, που έκανε τους δυό φίλους μας να κυτταχτούν με άπορία.

— Βρέ, βρέ, έκανε ό Πατατίας έκπληκτος. Αυτή ή φωνή σα μωρουδιακή δέ σου φαίνεται; Τί όργή, Μαράκι μου, στη γειτονιά μας έχουμε γεννητούρια; Άλλ'ά πάλι ποιός θα γεννούσε; Η κυρά Γιώργαινα γέννησε: πάνε τώρα... βέβαια. Σαράντησε ή καυμένη προχτές. Μήπως ή κυρά Μαγδάλω; Μ' αυτή άκόμα είναι... "Α, θ'άναί ή Άρχοντία πού...

— Βρέ σκάσε επί τέλους, μούγγρισε άγαναχτισμένη ή Μαίρη, κάνοντας μι'ά κίνηση άπότομη σαν νάθελε να σηκωθεί από τό ράντσο της.

Ό Πατατίας, που ήξερε τις νευρικές έκρήξεις της φίλης του, πετάχτηκε όρθιος, έτοιμος για να τό βάλη στα πόδια, όταν ξάφνου τό κλάμα του μωρού ξα-

νακούστηκε δυνατότερο, σπαραχτικώτερο, και σε κοντινή τώρα άπόσταση. Ό Πατατίας έστρεψε τό κεφάλι του προς την διέυθυνση από την όποια άκουόντουσαν τ'ά μωρουδίσια κλάματα και βύθισε τό βλέμμα του μέσα στο σκοτάδι.

Τότε εκείνο που είδε τον έκανε να κιτρινίση από τό φόβο του. Κάτω από τό χλωμό φώς των άστρων, ό τρεμουλιάρης και δειλός φίλος μας Πατατίας, διέκρινε τη φοβερή σιλουέττα ενός κροκόδειλου, που είχε βγή από τό νερό και είχε πλησιάσει τώρα στη σπηλιά του Γκρέκο.

Τό δέρμα του συχαμερού ζώου γυάλιζε καθώς ήταν άκόμα βρεγμένο, έτσι που σαν τό αντίκρυσε ό Πατατίας του κόπηκε ή λαλιά.

— 'Ι...η...σουός Χρι...στός νικάει κι' όλα τ'ά κα...κα...κά σκορπάει. Μωρέ τ' είν' τοúτο δώ;

Έξ τώ μεταξύ ό κροκόδειλος που είχε πάρει κατεύθυνσι προς τη σπηλιά, στρίγγλιζε συγχρόως προχωρώντας με σκοπό ίσως να έπιτεθή κατά όποιουδήποτε εύρισκε ανθρώπου.

Είναι γνωστόν πως ό κροκόδειλος όταν θέλη να προσελκύση τ'ά θύματά του, βγάξει κάτι στειγγλιές, που μοιάζουν άπαράλλαχτα με κλάματα μωρού. Έτσι, μ' αυτόν τον τρόπο τ'ά καταφέρνει να ξεγελάη τ'ά θύματά

του, πού μόλις τὰ πλησιάση ἀρκετά, τοὺς ἐπιτίθεται καὶ τὰ... περιποιοῖται ἀμέσως. Μὰ ὅλη αὐτὴ ἢ φασαρία δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ διαφύγη τὴν προσοχὴ τοῦ Γκρέκο καὶ τοῦ Χούλα, οἱ ὁποῖοι παρουσιάστηκαν τὴν ἴδια στιγμή μπροστὰ στὸ ἄνοιγμα τῆς σπηλιάς, κρατώντας τὰ ὄπλα τους.

Μόλις ὁ κροκόδειλος εἶδε τοὺς δυὸ φίλους μας ἔβγαλε μιὰ στριγγλιὰ καὶ χύμηξε πάνω τους μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα. Μὰ τότε τρο-

μαχτικοὶ πυροβολισμοὶ ἀκούστηκαν καὶ τὸ θηρίο, κάνοντας δυὸ τρεῖς κινήσεις ἔμεινε χωρὶς πνοή.

Ὁ Γκρέκο, γυρίζοντας τότε, εἶδε τὸν Πατατία πού κρατοῦσε τὸ περίστροφό του πού ἀχνιζε ἀκόμα κάτω ἀπ' τὸν ἑναστρο οὐρανὸ καὶ ἱκανοποιημένος τοῦ εἶπε:

— Μπράβο Πατατία μου. Εἶσαι πραγματικὸ παλληκάρι.

Καὶ τότε, ἀπὸ δέκα σχεδὸν στόματα ἀκούστηκε μιὰ ἰσχή:

— Ζήτω ὁ Πατατίας. Ζήτω.

ΤΕΛΟΣ

ΤΙΜΩΡΙΑ ΚΑΙ ΘΑΝΑΤΟΣ

— Μόκο, από την ώρα που τους είδα κατάλαβα πώς είναι έχθροί. Λοιπόν δεν πρέπει να φύγουν ζωντανοί από δω. Πήγαινε να ειδοποιήσης τους πολεμιστές μας να είναι έτοιμοι. Μόλις θυγούμε έξω εγώ σε μία στιγμή θα ξεφύγω από κοντά τους και τότε να τους καρφώσουν με τὰ φαρμακερά βέλη τους. Προσέξτε μόνο τη γυναίκα τη θέλω ζωντανή.

‘Ο διερμηνέας μ’ ένα σάλτο δρέθηκε στην καλαμινία πόρτα της καλύδας, την άνοιξε και βγήκε έξω τρέχοντας να εκτελέσει τη διαταγή του άρχηγού του.

... ..
“Όμως αυτοί οι δυο κύριοι λογάριαζαν χωρίς τόν ξενοδόχο. Λογάριαζαν χωρίς τὸ Χούλα που ακούγοντας τὴν τρομερή παγίδα που τούς ετοίμαζε ὁ Κόρο, πετάχτηκε ἀπάνω ἀρπάζοντας τὸν βασιλιᾶ τῶν Μπαγκκούπας ἀπὸ τὸ λαιμό.

— Σκύλε, τοῦ εἶπε, εἶσαι προδότης.

Καὶ γυρνώντας ἐξήγησε στὸν Γκρέκο ὅσα ὁ Κόρο εἶπε στὸ διερμηνέα του. Ἀμέσως ὁ Γκρέκο σηκώθηκε με σκοπὸ νὰ τοῦ δώσει μιὰ γροθιά στὸν ὕπουλο ἐχθρὸ ἀπὸ κείνες που δὲν ἔχουνε συνέχεια μὰ ὁ Χούλα τὸν σταμάτησε.

— Ὑποῦλε καὶ εἰτιμε βασιλιᾶ, εἶπε τότε, θέλησες μὲ μπαγκπεσιά νὰ μᾶς ξεκάνης μὰ δὲν τὸ πέτυχες. Πρόσεξε. Πῆς στοὺς δωμιάρηδες πολεμιστές σου νὰ καθήσουν ἤσυχα γιατί δὲ θὰ γλυτώσης ἀπὸ τὸ μαχαίρι τοῦ Πκρέκο. Ἄντε σκύλε πάμε.

Καὶ δίνοντάς του ὁ Χούλα μιὰ γερὴ κλωτσιὰ ἀνάγκασε τὸν ὑπερήφανο βασιλιᾶ τῶν Μπαγκκούπας νὰ προχωρήσει πρὸς τὴν πόρτα διαγκώνοντας μὲ λύσσα τὰ χεῖλια του.

‘Ο Χούλα ἀμέσως ἀνοιξε τὴν πόρτα καὶ κάνοντας τόπο ἄφησε νὰ περάσει πρῶτα ὁ Γκρέκο μὲ τὸν βασιλιᾶ. Γρήγοροι μὲ τὰ πιστόλια στὰ χέρια ἀκολούθησαν οἱ τρεῖς ἄλλοι περικυκλώνοντάς τους.

Μόλις βγήκαν κύτταξαν γύρω τους καὶ εἶδαν πενήντα ὡς ἑξήντα πολεμιστές που κρατοῦσαν τὰ τόξα τους ἑτοιμοὶ καὶ περιμένοντας. Τότε ἡ φωνὴ τοῦ Χούλα ἀντήχησε στὴν πένθιμη ἐκείνη στιγμή ὡς νεκρικὴ καμπάνα.

— Μπαγκκούπας. Ἀκούσαμε καὶ καταλάβαμε τὰ σχέδιά σας. Μὰ ὁ Γκρέκο δὲ σκοτώνεται εὐκολα καὶ μάλιστα ἀπὸ κάτι πολεμιστὲς ὡς καὶ σᾶς. Γι’ αὐτὸ μὴν κάνετε καμμιά κίνηση γιατί ὁ βασιλιᾶς σας θὰ πεθάνη.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Λ. ΑΠΟΣΚΙΤΗΝ, Πάτρας. Στείλτε μας ό,τι θέλετε άρκει να είναι καλογραμμένο και με ενδιαφέρον περιεχόμενο. Για τα καλά σας λόγια εύχαριστούμε θερμά. ΣΤ. ΜΑΚΡΗΝ, Κέρκυρα. Μάλιστα ό συγγραφεύς του Γκρέκο — Ταρζάν λέγεται Πύρρος Μακρής και είναι και αυτός από την Κέρκυρα. Εύχαριστούμε θερμά για τό ενδιαφέρον σας αυτό. "Άλλως τε άξίζει τον κόπο. Είναι ώραίο. Γ. Π. Α., Γαργαλιάνους. "Όχι Καμμίαν άπολύτως σχέσιν δέν έχει. Πεντάμορφη έφτιασε και ό "Αντερσεν και ό Δουμάς και πολλοί άλλοι. Γι' αυτό και σεις μπορείτε να φτιάσετε όσες πεντάμορφες θέλετε. ΑΝΤ. ΤΣΙΡΟΠΟΥΛΟΝ, Πάτρας. Έλάβαμε τό γράμμα σου και σ' εύχαριστούμε. Τό παραμυθάκι σας «'Η μαγική κούκλα» άρκετά καλό. Λίγο μεγάλο όμως. "Έχουμε πη πώς τα παραμύθια δέν πρέπει να είναι μεγαλύτερα από τό κανονικό. Δηλαδή έως δέκα δώδεκα με δεκαπέντε κόλλες του διαγωνισμού. Τό δικό σου πιάνει περι τής τριάντα. Αυτό πλέον άγαπητέ μας "Αντωνάκη κατανάει μυθιστόρημα. όχι παραμύθι. Στείλτε μας κάτι πιό μικρό. Φ. ΚΟΥΡΤΙΔΟΥ

Σ. Βύρωνος ένταύθα. "Έχετε δικηο πάντε στα όχτώ. Δηλαδή. Κάθε όχτώ τεύχη είναι και ένα βιβλίο. Μία ύπόθεσις του Γκρέκο που διαδραματίζεται άς πούμε στην "Αφρική. Τό έπόμενο βιβλίο δηλαδή τα άλλα όχτώ τεύχη θα έχουν μίαν άλλην ύπόθεση που θα έκτυλίσσεται κάπου άλλου. Πάντως τό δεύτερο βιβλίο του Γκρέκο πλέκεται όλόκληρο στη μυστηριώδη χώρα των "Ινδιών. Μ. ΚΑΡΑΜΑΝΩΛΗΝ, "Ηράκλειον Κρήτης. Καμμίαν άπολύτως σχέσιν δέν έχει. "Άλλο αυτό και άλλο εκείνο. "Υπάρχει τεραστία διαφορά. Κ. ΑΓΓΕΛΑΚΗΝ, Λαύριον. Μας στείλατε ένα ποιήμα και μας παρακαλείτε να τό διορθώσουμε και να τό δημοσιεύσουμε. Κατ' άρχην άγαπητέ μου έδω δέν είναι: «Γκαράζ συγγραμμάτων» και ούτε επιδιορθωτήριον λογοτεχνικών... ειδών. "Έδω ύπάρχει επιτροπή ή όποία έγκρίνει ή άπαρρίπτει. Λυπούμεθα πολύ που τό ποιηματάκι σας δέν πήρε τό δρόμο προς την δόξαν δια τον άπλούστατον λόγον ότι δέν ήταν ποιήμα. Διαβάστε πολύ πρώτα και ύστερα γράψετε. (Στό έπόμενο άλλες άπαντήσεις).

'Εβδομαδιαία έκδοσις «ΑΓΚΥΡΑΣ»

ΑΠΟΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

'Οδός Πειραιώς 18 - 'Α θ η ν α ι

'Υπεύθυνος Τυπογραφείου

ΝΙΚΟΛ. ΑΠΑΤΣΙΔΗΣ

Μενάνδρου 4, 'Α θ η ν α ι

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΑΓΚΥΡΑ,"
ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 - ΑΘΗΝΑΙ

Σ' αυτό τὸ βιβλίο πὺ κυκλοφορεῖ κά-
θε Τετάρτη θὰ διαβάζης τὶς κατα-
πληκτικὲς περιπέτειες τοῦ "ΓΚΡΕΚΟ,"
τοῦ θρυλικοῦ Ἑλληνα Βασιληᾶ τῆς
Ζούγκλας.

ΤΑ ΠΡΩΤΑ 8 ΤΕΥΧΗ
ΤΟΥ ΓΚΡΕΚΟ-ΤΑΡΖΑΝ

1ον) Ὁ Ἄρχοντας τῆς
Ζούγκλας.

2ον) Στὴ χώρα τῶν Κιτρι-
νανθρώπων.

3ον) Ὁ ἀόρατος μάγος
ἐκδικεῖται.

4ον) Τιμωρία καὶ θάνατος.

5ον) Ἡ ἐκδίκησις τῶν
ἀετῶν.

6ον) Τὸ τρομερὸ μυστικό.

7ον) Ἡ ἐπίθεσις τῶν
ἀγρίων.

8ον) Ὁ ἐκδικητής.

